

ДЖУДИТ МИЛЪР ИЗАБЕЛ

Превод от английски: Снежана Йочева, 1994

chitanka.info

I

Пътуването беше продължително. Докато си пробиваше път през натовареното движение по магистрала I-95 от Маями за Палм Бийч, Изабел Морган прогонваше скуката и монотонността, слушайки любимия си рок от усилената докрай стереоуредба на яркочервения си голф кабрио.

В Палм Бийч се провеждаше търг за разпродажба на ценни картини и мебели от вилата на известен милионер. Изабел имаше усет за хубавите неща. През тези няколко дни ѝ предстоеше да изживее прекрасни мигове в допир с изкуството, като при това удовлетвори и молбата на приятелката си Джоселин Палмър.

Изабел шофираше отлично. Гюрукът на кабриолета ѝ беше свален и тя се наслаждаваше на лекия насрещен вятър. Имаше тъмни коси. Кожата ѝ беше добила златистокафяв оттенък поради многото време, прекарано на открито.

Направи ѝ впечатление, че един бял кадилак вече близо половин час я следва неотклонно. Тя хвърли бегъл поглед назад към младия мъж зад волана и кимна в отговор на широката му усмивка. Но когато той, окуражен и зарадван ѝ даде знак да спре на следващия паркинг, тя натисна газта и безцеремонно увеличи дистанцията. Вдигнала скоростта до непозволени граници, наруши всички пътни правила на движението, но в случай, че я спряха, имаше с какво да аргументира тази своя маневра.

Изабел Морган беше само на двайсет и пет години. Но върху красивите си дълги крака отдавна бе стъпила здраво на земята и не си правеше никакви фалшиви илюзии. Постоянно беше готова да се впусне в нова авантюра, за да посъбере повечко житейски опит, и знаеше кое си заслужава и кое не.

Търгът се провеждаше в един старинен хотел категория „лукс“. Изабел винаги бе съжалявала, че огромните му салони и коридори се ползваха все още само като места за търгове и изложения. Ако

зависеше от нея, би ги реставрирала и запазила за поколенията и никога не би позволила такава разсипия.

Стиснала под мишница каталога, който ѝ даде Джоселин, замечтано вървеше покрай изложените вещи. Не се нуждаеше от сведения за епохата и стойността на предметите, мебелите или картините. Беше ѝ напълно достатъчно просто да минава край тях и да им се любува.

Пред един малък исфахан^[1] се застоя по-продължително. Коприненият му блясък, подсилен от изкуственото осветление, се беше запазил удивително добре през столетията.

— Чудесен е — чу приятен мъжки глас зад себе си и се обърна.

Видя двама високи на ръст, добре сложени мъже в италиански модни костюми с двуредно закопчаване. Ръкавите им бяха небрежно повдигнати нагоре, а яките на ризите — разтворени. Мъжът, чийто глас току-що беше чула, продължаваше да говори, сочейки малкия килим, а приятелят му го слушаше внимателно. Изабел можеше да ги наблюдава спокойно, без да им се набива в очи. Когато понечи да се обърне и продължи, говорещият извърна глава към нея и очите им се срещнаха. „Никога не съм виждала мъж с толкова зелени ириси“ — беше първата ѝ мисъл. Почти стресната, тя отмести погледа си от красивия непознат. Чувстваше, че очите му не искаха да я пуснат. Едва когато го погледна отново и той ѝ се поклонил с усмивка, Изабел дойде на себе си и си даде сметка колко неприлично се бе взирала в него. Обърна се и усети, че кръвта нахлу в слепоочията ѝ. Зарадва се, че непознатият, заслушан в дърдоренето на придружителя си, не забеляза объркването ѝ. Бързо се измъкна и отдалечавайки се от двамата мъже, с всяка измината крачка самообладанието ѝ започна да се възвръща.

Когато седна в залата, където се провеждаше търгът, беше се овладяла вече напълно. „Е, непознатият наистина е хубав, но аз изобщо нямам намерение да установявам каквито и да е контакти тук. Пък и за запознанство с него е вече късно...“

Надаването започна. Вниманието на Изабел бе изцяло погълнато от ловкостта на аукционера. Той разбираше от работата си и постоянно поддържаше будно вниманието на аудиторията с леки шеги и интригуващо представяне на офертите.

Когато дойде ред на исфахана, Изабел потръпна от вълнение и радостно предчувствие. За нейно щастие първите две предложения

прозвучаха по-скоро колебливо. Тя изчакваше с необходимото търпение, като твърдо бе решила да направи своето предложение в последния момент, точно преди поредния удар на чукчето.

И тогава дойде ново предложение. Позна гласа на мъжа със зелените очи. Изабел изненадано прехапа устни и извърна леко глава, за да се увери, че не се е излъгала. Да, това наистина беше той! Изглежда следваше същата стратегия като нея: беше изчакал с предложението си колкото е възможно по-дълго. Един друг участник в търга, в чието лице Изабел виждаше единствения си сериозен конкурент, само вдигна рамене и замълча.

— Две хиляди и четиристотин за първи път... — започна аукционерът и изчаквателно изгледа залата, но никой не реагира. — Две хиляди и четиристотин за втори път... — продължи той със същото темпо.

Изабел забеляза с крайчеца на окото си как младият мъж в италианския костюм, скръстил ръце на гърдите си, се облегна доволен на стола. Изглеждаше сигурен в победата си, спокойно изчаквайки следващото предложение.

Тя светкавично вдигна ръка. Каталогът се плъзна от скута ѝ и Изабел се наведе да го вдигне, след като се увери, че служителят е регистрирал предложението ѝ.

— Две хиляди и петстотин, господа. Две хиляди и петстотин за първи път... Две хиляди и петстотин за втори...

Изабел сложи каталога на свободния стол до себе си. Не можа да се въздържи и хвърли незабелязано поглед назад. „Дали зеленоокият ще продължи да наддава?“

Младият мъж също се приведе, за да види по-добре конкурентката си. Смръщил вежди, явно се ядосваше, че някой се осмелява да се меси в плановете му. Но като позна красивата брюнетка, събудила само преди половин час интереса му, той се усмихна и отново леко ѝ се поклони.

Изабел бързо извърна глава. Не желаше познанство с този мъж, който непрекъснато ѝ се натрапваше и я объркваше с усмивката си и глупавите си поклони. Всъщност не можеше да намери разумно обяснение за смущението си. По природа не беше склонна към прибързан флирт, но сега нещата стояха като че ли по-другояче...

— Две хиляди и шестстотин, дами и господа — чу аукционерът да обявява. — Две хиляди и шестстотин за този разкошен исфахан! Две хиляди и шестстотин за първи път...

Непознатият отново бе вдигнал цената. Сега тя трябваше да внимава много. Необходимо бе да прецени точно възможностите си и момента, в който да спре. Двамата бяха единствените конкуренти за килима. Съществуваше опасност да вдигнат цената до главозамайващи размери. Това естествено щеше да се хареса много на аукционера.

— ... за втори път... — долиташе пискливият му глас от малката трибуна.

Трябваше да реагира незабавно. Все още можеше да си го позволи. Вдигна ръка.

— Предлагат се две хиляди и осемстотин! — извика въодушевено дребният човечец, облечен целият в черно.

Няколко глави се обърнаха, за да видят кои са тия смелчаци, повели истински двубой за малкото персийско килимче. Но Изабел гледаше с достойнство напред и се правеше, че не забелязва нищо наоколо. Но не изтрая дълго. След като си пое дълбоко дъх, с крайчеца на окото си мерна непознатия: „Дали ще вдигне пак цената?“. В този момент съперникът ѝ тъкмо отправяше няколко остри думи към приятеля си, който само кисело се усмихна и сви рамене. Зеленоокият хвърли бърз, изпитателен поглед на Изабел. Този път не се усмихваше. Явно две хиляди и осемстотин долара не бяха вече по джоба му!

Изабел сияеше. Щастие се четеше по лицето ѝ.

— Две хиляди и осемстотин за втори...

Беше готова да полети. „Сега чукачето ще удари за трети път и ето че ще се поздравя с победата.“

— О-о-о, вече имаме ново предложение! — почти изкрещя човечето от трибуната. — Предложени са три хиляди, дами и господа! Три хиляди за килима от приказния Ориент! Три хиляди! Една сума, която е достойна за тази чудесна ръчна изработка! Три хиляди за първи път...

Изабел едва не отхапа долната си устна. Така се бе надявала, че цената ще остане под три хиляди, но този мошеник ѝ бе скроил такъв номер... Погледна го ядно и отново вдигна ръка.

— Три хиляди и сто! Не, вече имаме три хиляди и двеста — бързаше да обяви аукционерът. — Три хиляди и двеста за...

Но в този момент Изабел отново му даде знак.

— Три хиляди и триста! — задави се той. Гласът му вибрираше от възмущение. — Три хиляди и триста за... Три хиляди и четиристотин!

Изабел се беше отказала при всяко ново предложение да извърща глава и да хвърля по един ядосан поглед на противника си. Просто вдигаше ръка и наддаваше. Все още имаше възможности за това. Само се питаше какво ще прави, когато негодникът превиши лимита ѝ.

— Три хиляди и петстотин! — обяви възбуденият служител последното ѝ предложение.

За миг тя проследи една сцена, която ѝ подействува обнадеждаващо. Приятелят на съперника ѝ бе го хванал за китките и не го пускаше. И да искаше, зеленоокият не би могъл да вдигне ръка и да се включи отново в наддаването. Изабел се усмихваше победоносно. И точно в този момент погледът ѝ срещна отново зелените очи, които я заковаха на стола. Окопите се бързо, усмихна се и едва забележимо сви рамене. Цялото ѝ поведение говореше: „Съжалявам, победителят съм аз!“.

— Три хиляди и петстотин за трети път! — обяви в този момент аукционерът.

Приглушеният звук на чукчето по дървената плоскост я стресна. Вече бившият ѝ конкурент я гледаше с мрачна физиономия. С рязко движение той се освободи от хватката на приятеля си и започна да разтърква ставите на пръстите си. Сърдитият му поглед я следеше под тъмни, смръщени вежди. Неговият придружител — едър русоляв тип — не забеляза размяната на погледите им. Смеейки се, той му говореше нещо и го дърпаше към изхода.

Изабел се извърна настрана и въздъхна: „Какво да се прави, мъжете не умеят да губят!“.

Мина напред и даде визитката си на асистента на аукционера. После написа чек, доволна, че успя да се сдобие с исфахана на една все пак разумна цена.

Джулиън Во, мъжът със зелените очи, беше в доста по-различно настроение.

— Остави ме най-послед на мира! — сопна се той на приятеля си Пол Хартмън.

Двамата мъже си пробиваха път през напиратата към изхода тълпа. Търгът все още не беше завършил, но повечето присъстващи също като тях си тръгнаха вече. За разпродажба бе останала само една картина от осемнайсети век и за нея щяха да мерят сили предимно специалисти.

— Джулиън, почакай, моля те! — опита се да го вразуми Пол. — Спомни си, че ти ме помоли да внимавам за тебе! Само исках...

— Провали ми страхотен шанс — отговори най-сетне мрачно Джулиън. — Можех да победя малката. Нямах да издържи дълго.

— Откъде знаеш? — викна Пол, вече успял да се измъкне от тълпата, докато приятелят му в яда си продължаваше да се блъска в хората.

— Познах по очите ѝ! — не се предаваше той.

— Е, е — разсмя се Пол. — Не се изхвърляй толкова! Тя правеше впечатление на твърде самоуверена и като че ли прие тези три и петстотин доста невъзмутимо. Приличаше ми повече на човек от „Корал Гейбълс“, отколкото от „Норт Маями“.

— Така, така. Вече си я и квалифицирал, нали? — опита се да го иронизира Джулиън и с бързи крачки се отправи към черното порше, с което двамата бяха пристигнали от Южен Маями.

— Може и да се лъжа — вметна замислено Пол, като се облегна на седалката и едва смести дългите си краха в малката спортна кола. — Но не вярвам да е така.

— Е, да, ти все знаеш! — язвително измърмори Джулиън, докато включваше двигателя. — Мислиш си, че вече си проникнал в душата ѝ, в мислите ѝ... Нали?

— Не, Джулиън, не. Само определих мястото ѝ в социалната стълбица. Само това! — поправи го Пол и помирително се усмихна.

— Каква е разликата, по дяволите? — отново се разфуча Джулиън.

Той успя да се вмъкне в колоната от автомобили и натисна педала на газта. Искаше да се прибере колкото е възможно по-бързо в Маями, за да се отърве от Пол. Беше страшно ядосан и знаеше, че ядът му няма да премине, преди да е останал сам.

— Е, добре, никога не съм искал да вниквам в душата ѝ, но вече мога да дам оценка на социалното ѝ обкръжение — продължаваше да

бъбри приятелят му, като си палеше цигара, макар да знаеше, че това съвсем ще вбеси заклетия непушач Джулиън.

— Непременно ли трябва да пушиш? — скастри го той тутакси и бясно завъртя ръчката за стъкления покрив.

— Пуши ми се — простичко отговори Пол. — И бих искал още веднъж да ти припомня, че ти самият ме помоли да те въздържам от всякакви непредвидени разходи над три хиляди и петстотин. Не помниш ли?

Джулиън не отговори. Изкачи наклона по магистрала I с непозволените 50 мили в час, като не съблюдаваше дори линията за изпреварване. Ускори на 80 мили и крадешком погледна Пол. Ако при тази скорост го засечеше радарът или налетеше на някой полицай, глобата щеше да бъде не по-малко от сто долара, но в момента всичко му се струваше съвсем незначително.

Пол дори не трепна. Той знаеше, че приятелят му се успокоява най-бързо, когато кара със скорост, превишаваща доста нормалните граници. Беше добър шофьор и затова никак не се притесни. Облегна се още по-удобно и се отпусна, завладян от шеметната бързина на движението.

След четвърт час Джулиън намали и се обърна разведрен към него.

— Извинявай, старче! Прав си. Стана добре, че ме възпря.

— Е, най-после ми олекна! — Пол се засмя и го тупна по рамото.

— Мисля, че се ядосах просто защото тя ми го измъкна направо изпод носа — не намираше покой Джулиън.

— Ако не се беше разбързал толкова, дори щях да ѝ честитя покупката — вметна Пол. — Беше дяволски хубава. Щеше да бъде добра възможност да се запознаем с нея, не мислиш ли?

— По дяволите, прав си! — каза Джулиън и заби спирачки по средата на магистралата. Идеята направо го шокира. — Мислиш ли, че ако се върнем, ще успеем да я сварим?

Пол си погледна часовника и поклати глава:

— Със сигурност не. Търгът отдавна трябва да е приключил. В списъка до края предлагаха още само няколко стари цапаници.

— Жалко! — Джулиън отново натисна газта, без обаче да превиши скоростта.

До края на пътуването говориха само за работата си. Не споменаха повече нито търга, нито младата госпожица, направила такова силно впечатление и на двамата.

Когато влезе вкъщи, Джулиън се отправи веднага към телефона. Набра Палм Бийч и помоли асистента на аукционера за адреса на жената, откупила исфахана. Дори назова каталожния номер на въпросния килим, но усилията му не даваха никакъв резултат.

— За съжаление нямаме право да даваме информация за клиентите си, сър — обясни мъжът.

Джулиън обаче не се задоволи с този отговор и поиска да говори лично с аукционера.

— Съжалявам, мистър Во, но сме задължени да пазим дискретност — му отвърна любезно и той.

— Но аз искам да предложа на дамата четири хиляди, ако е съгласна да ми продаде килима — ядоса се Джулиън не на шега.

— И в такива случаи не можем да направим изключение, мистър Во — беше непреклонен служителят, — много, много съжалявам.

— Благодаря — каза накрая Джулиън и тракна слушалката.

Необходима му беше цяла седмица, за да изживее този неприятен инцидент. Всеки път, когато влизаше в хубавата си къща в испански стил на „Алмейра стрийт“, си спомняше, че точно тук иска да постави персийския исфахан.

След това отново и отново се сецаше за привлекателната млада жена с кестенявите коси. Изглеждаше доста изискано и донякъде респектираще, но в същото време създаваше впечатлението за крехкост и уязвимост с големите си сини очи и почти по детски оформените устни.

Когато в съботната сутрин беше паркирал поршето си пред бензиностанцията на „Льо Жьон Роад“, един яркочервен кабриолет му се наби в очи. А голямата страст на Джулиън бяха бързите спортни коли, европейско производство. И тъй като в случая ставаше дума за „Голф GT1“, той веднага прояви заинтересованост.

Артър Симпсън, наемателят на бензиностанцията, му беше добър познат и в свободното си време с удоволствие ремонтираще

това-онова по колата му. Сега тъкмо бе разглобил фаровете и се занимаваше с някакви кабели.

Гюрукът на голфа беше свален и на задната седалка бяха натрупани доста картонени кутии и книжни пликове. Някой добре беше понапазарувал. Джулиън изтри ръцете си в един мазен стар парцал и пак погледна към елегантната кола.

В този миг една тъмнокоса млада жена излезе от бензиностанцията, махна с ръка на Артър и се качи в голфа. От изненада Джулиън едва не извика: беше красивата непозната от Палм Бийч!

Преди още той да успее да запали колата си, голфът префуча покрай него и потъна в гъстата колона от автомобили по посока към летището. „Ако побързам, може би ще я настигна...“ И тогава Джулиън осъзна, че поршето му още не е в изправност. Захвърли ядосано парцала и се запъти към Артър. Най-малкото, което можеше да направи в случая, бе да научи адреса ѝ — и то на всяка цена.

Но най-неочаквано и Артър започна да го увърта като служителя от търга:

— Извинявай, Джулиън, но не мога току-така да ти предоставя личната картотека на клиентите си. Как би се чувствувал самият ти, ако давах адреса ти на всеки, който попита за тебе?

— Щеше да ми е все едно — упорствуваше Джулиън, смръщил вежди. — Кажй поне къде живеее?

— Моля те, Джулиън! — отчая се Артър и се надигна иззад мръсното си метално бюро, в което съхраняваше касата си. — Днес никой не иска другите да разберат къде живее. Знаеш какви обири стават напоследък...

— Човече, наистина ли мислиш, че искам да проникна с взлом в дома на принцесата? — Джулиън беше направо разярен. — За какъв ме смяташ ти всъщност?!

— Не, не, разбира се, че не! — започна да отстъпва Артър. — Само се опитвам да ти обясня защо държа в тайна сведенията за клиентите си. Аз...

— Е, изплюй камъчето най-после! — рязко отсече Джулиън.

— Добре, но да не ме издадеш след това! — изпъшка Артър и започна да рови в картоните, които, все още колебаейки се, измъкна от едно чекмедже на бюрото си.

— Ще си трая, честна дума! — увери го Джулиън и се ухили.

— „Алманза стрийт“ 6901 — прочете Артър на глас. — Искаш ли и телефонния ѝ номер?

— Не, благодаря. Само ми кажи името ѝ!

Джулиън си бе взел листче от бюрото на Артър и чакаше с писалка в ръка, готов да записва.

— Изабел — изговори Артър, като нарочно провлачваше името ѝ.

И той някога не беше съвсем равнодушен към прелестната Изабел. Но трябваше много скоро да се откаже от мераците си, след като още в началото на познанството им тя най-безцеремонно го отрязва.

— Изабел. А по-нататък? — нетърпеливо го попита Джулиън, прекъсвайки приятните му спомени.

— Изабел Морган — отговори му, като побърза да върне картотеката отново в чекмеджето.

Вадеше я само в краен случай, когато пропаднеше някой чек или се окажеше фалшива нечия кредитна карта. Иначе всичко държеше под ключ.

— Благодаря ти, Артър — усмихна се доволен Джулиън.

Изведнъж настроението му се възвърна.

— Ще се реванширам — обеща той, като остави приятеля си сам да решава, дали реваншът ще е под формата на почерпка, или на услуга.

— Дано не забравиш! — извика след него Артър и веднага се сети за кътника, който го мъчеше от месеци.

„Някой ден ще взема да ида наистина на преглед“ — реши той. Всъщност би му било добре дошло, ако от сметката за кътника зъболекарят Джулиън приспадне всички услуги, които му беше правил досега.

[1] Оригинален древноперсийски килим. — Бел.прев. ↑

II

Беше точно два следобед, когато Джулиън паркира поршето си на „Алманза стрийт“. Трябваше да признае, че шестото чувство на Пол Хартман и този път не го бе излъгало. „Алманза стрийт“ беше една от изисканите спокойни улици на квартала „Корал Гейбълс“.

Градинките пред къщите бяха без огради и добре поддържани. Старите африкански смокинови дървета, образуващи сенчеста алея, бяха грижливо подкастрирани, за да не израстат много нависоко и в случай на ураган да не нанесат щети на едноетажните къщи. Наоколо не се шляеха кучета и бездомни. Нито фургони, нито стари бракувани коли можеха да се видят наблизо. Всички къщи бяха старателно боядисани и приведени във възможно най-добър вид, точно според изискванията на строгия регламент, който самите граждани предлагаха на общинските събрания.

Джулиън се усмихна, изпълнен с радостно предчувствие. Натисна бутона на звънеца, над който със златни букви беше изписано: „Изабел Морган“. Входната врата беше отворена и се виждаше едно добре уредено жилище със старинни мебели и препълнени рафтове с книги. Два вентилатора разпръскваха тежкия следобеден задух.

— Идвам! — долетя ясен женски глас от другия край на къщата.

Миг след това Изабел застана пред него в джинси и тениска.

— Вие? — промълви тя с неподправено изумление.

После бързо смъкна надолу и без това късата си блуза, за да прикрие ивицата гола плът над черния кожен колан на джинсите си. Но по този начин подчерта още повече гърдите си — заоблени и натежали под тясното трико. Неволно Джулиън се втренчи най-напред в тях, а това усложни нещата: зърната им изведнъж набъбнаха и се втвърдиха, очертавайки се ясно под тениската. Изабел стоеше безпомощно пред непознатия мъж, без да знае как да се пребори с първичния си инстинкт. Но това трая само миг. Тя бързо се окопоти и потърси спасение в престорения гняв:

— Какво искате? — попита троснато.

— Може ли да вляза?

Джулиън с мъка откъсна погледа си от гърдите ѝ и го насочи към дълбоките ѝ сини очи. Изабел се обърка отново. Зеленият цвят на ирисите му я омайваше, а погледът му така я смущаваше, че страните ѝ порозовяха. Започна да се ядосва на себе си. „Само да не забележи как се червя като хлапачка!“ — молеше се мислено, докато отваряше по-широко входната врата — нещо, което допреди минута ѝ се струваше напълно невъзможно.

— Моля! — отстъпи крачка встрани, за да го пропусне край себе си.

Той влезе вътре и започна да се оглежда любопитно на всички страни. Големи, стигащи до тавана прозорци, и една подвижна стъклена врата гледаха към малка градина във вътрешния двор, оградена с висок жив плет.

— Хубаво сте се устроила — констатира Джулиън.

Изабел се беше съвзела от първоначалното стъписване. Усмихна се иронично:

— И сте дошъл тук, за да ми кажете точно това?

— Не-е-е, разбира се, че не! — Той се засмя и посочи един удобен фотьойл в стил „Барок“. — Може ли да седна?

— Щом смятате, че разговорът ни ще продължи дълго, моля!

— Ако зависеше само от мен, ще продължи много, много дълго — отвърна ѝ Джулиън с най-милата си усмивка и се настани удобно в креслото.

— Така ли? — продължаваше да го иронизира Изабел.

Не можеше да реши все още дали да седне, или не, затова се подпря на облегалката на дивана.

„Този тип наистина е твърде нахален, но без съмнение — страшно чаровен.“ Това ѝ се бе набило в очите още по време на търга.

— Не се ли учудвате как ви открих?

Джулиън кръстоса ръце зад тила си. Той също беше по тениска и джинси и позата, в която седеше сега, отлично подчертаваше мускулестите му гърди и силните му ръце. Знаеше го.

— Сигурно сте изпросил адреса ми от аукционера? — престорено равнодушно повдигна рамене Изабел.

— Да, най-напред направих това — потвърди Джулиън. — Но той ми отказа, като се позова на задължението си да пази служебна

тайна.

— Тогава? Как узнахте адреса ми? — Любопитството се събуждаше у нея.

— Е, това за жалост не мога да ви издам — засмя се тайнствено той.

Изабел беше готова да стане и да го отпрати. В края на краищата, този тип трябваше най-после да разбере, че нормален разговор не се води така.

— Горещо е днес — изведнъж без връзка с темата вметна Джулиън.

Но тя не можеше да се престори, че не е чула тази така разпространена в Южна Флорида фраза.

— Искате ли кола? Или по-добре една бира? — любезно му предложи.

— По-скоро бих пийнал кафе, ако не ви затруднява!

— В момента няма готово — поклати глава Изабел. — И така: кола или бира?

— Правя страхотно кафе — неочаквано се препоръча Джулиън и се надигна от фотьойла. — Къде е кухнята?

— Там — посочи тя нерешително.

Все още се двоумеше дали изобщо желае да пусне този непознат мъж в собствената си кухня.

— Елате с мен да ми покажете къде е кафето! — разбърза се той.

През летящата врата се озоваха в добре обзаведена просторна кухня с прозорци към улицата.

— Не ми казахте защо дойдохте всъщност — поднови разговора Изабел, докато Джулиън наливаше вода в кафемашината.

— Заради исфахана! Искях още веднъж да го погледна — отвърна той и бузите ѝ пламнаха.

Само това не очакваше. И преди да успее да му отвърне нещо във връзка с килима, Джулиън прихна. Смехът му прозвуча по младежки звънко и безгрижно.

— Разбира се, това е просто шега, Изабел! — развеселено я увери той. — Не дойдох заради тази вехтория. Е, вярно, не ми беше безразлично, че направо ми го отмъкнахте изпод носа... Но всичко вече е минало и забравено! Тук съм, защото исках да ви видя.

При последните си думи внезапно се обърна към нея и я хвана за ръцете. Тя беше толкова близо до него, че трябваше да извие глава назад, за да не я изгори дъхът му. Стоеше, смутена от думите му, но това, което истински я плашеше, бяха блестящите му зелени очи.

Джулиън застина. „Тя не ми оказва никаква съпротива!“ Трябваше да се наведе само над нея, да докосне сочните ѝ червени устни и да прекърши прекрасното ѝ женствено тяло...

— Кафето е готово! — Думите ѝ долетяха до него като сън. Бълбукането на кафемашината го изтръгна от унеса.

— Да, да... — разочаровано въздъхна той и пусна ръцете ѝ.

Изабел тутакси ги кръстоса смутено зад гърба си.

— Да взема ли тези чаши? — Джулиън се приближи до един бюфет със стъклени витринки, зад които бяха подредени порцеланови сервизи.

Тя кимна и отвори хладилника, за да извади сметаната и захарта. Като всички местни жители и Изабел съхраняваше захарта в хладилника, за да не привлича разни насекоми.

— Поднос ще ми дадете ли?

Джулиън се чувствуваше съвсем като у дома си. Внесе подноса с кафето в дневната и го сложи върху кръгла стъклена масичка пред дивана. С жест ѝ посочи място до себе си, но тя отклони поканата му и се настани върху мекия кожен фотьойл. „Само това липсваше — мина ѝ светкавично през ума, — да се плюсна до него на дивана!“

— Бих искал да ви поканя някой път на вечеря, Изабел — поде той, след като замислено я беше съзерцавал няколко мига. После посегна към кафето си. — Надявам се, че няма да ми откажете! Все пак ми дължите нещо.

— Аз? Да ви дължа? — искрено се зачуди Изабел.

— Да, да, дължница сте ми! — потвърди самоуверено Джулиън. — Ако не бяхте вие, сега прекрасният исфахан щеше да краси голата ми стая.

— О, това ли било! — облекчено се усмихна тя и отпи от кафето си.

— Но къде сте го сложила? — Джулиън се заоглежда любопитно.

— Кое? — стресна се Изабел.

Тъкмо обмисляше предложението му за вечеря.

— Исфахана естествено!

— Така значи! Признайте си, че дойдохте все пак заради проклетия килим! — нацупи се тя.

Джулиън я погледна изпитателно. Все още не можеше да разбере дали се преструва, или наистина се беше обидила от думите му.

— Но какво говорите, разбира се, че не е така! Повярвайте ми, Изабел! — започна да се оправдава той и дори съзаклятнически вдигна ръка. — Кълна се, че не дойдох заради килима! Страшно ми се искаше да ви покания някъде. Бих желал да ви виждам всеки ден, да ви опозная по-отблизо и... дявол знае още какво!

Изабел мълчаливо го слушаше. Умът ѝ трескаво работеше. Струваше ѝ се, че ѝ говори искрено. Но желаше ли тя самата тази връзка? Дали си заслужаваше? Вярно, изглеждаше остроумен и забавен. „Е, добре, ще излезем заедно, а после? Нали заминавам. Има ли смисъл от всичко това?“

— Кажете „да“, Изабел! — умоляваше я Джулиън. — Ако не ви хареса с мене, няма да настоявам за втора среща. Няма да ви искам и обяснение. Дори няма да ви питам! Поведението ви ще ме ориентира. Но, моля ви, дайте ми този шанс! Нека да излезем още тази вечер! Умолявам ви...

— Е, добре! — Отговорът ѝ дойде неочаквано и за нея самата. — Защо пък не? Елате ме вземете довечера в осем.

„Мога спокойно да вечерям с него — се въртеше в главата ѝ. — Защо да не си позволя на раздяла един лек флирт? Така и Маями ще остане в спомените ми с хубаво преживяване. А този мъж изглежда действително може да задоволи всяка прищявка на която и да е жена...“

Бе го огледала доста подробно. Обувките му бяха определено от колекцията на „Флоресхайм“, а елегантната му блуза беше купена вероятно в някой от най-скъпите магазини на „Брайърс и Бей“. Така че навярно не би имал проблеми да заплати сметката за една разкошна вечеря.

— Точно в осем ще съм тук. Страшно се радвам, Изабел!

Джулиън плавно се надигна от мястото си и посегна към ръката ѝ, но тя отстъпи крачка назад.

— Аз също се радвам. Но все пак бих искала да знам името ви — погледна го въпросително.

— О, извинете! Колко глупаво от моя страна! Казвам се Джулиън. Джулиън Во. Зъболекар съм. Кабинетът ми е на „Миракъл Майл“, номер 1874. Ако ви се наложи някога, заповядайте! Работим добре и качествено!

За миг той като че ли се смути, но Изабел, вътрешно зарадвана, се направи, че не забелязва това.

— Благодаря за поканата, но почтеността изисква да ви уверя, че дотам няма да се стигне, Джулиън Во. До довечера! — каза тя любезно и му подаде ръка.

— До довечера!

Джулиън постоя още няколко секунди, докато Изабел затвори вратата, обърна се и с широки крачки се отправи към паркинга.

„Защо ли ми каза, че до зъболекарски преглед няма да се стигне?“ — чудеше се, докато шофираше към дома си. Струваше му се наистина странна последната ѝ реплика, но едва ли щеше да я попита какво е имала предвид. И без това се срамуваше доста, че се бе разбъбрил като ученичка. „Кой дявол ме накара да се хваля толкова с работата си, с престижната си професия...“

В интерес на истината той беше един преуспял за възрастта си, изключително добър зъболекар. Не обичаше обаче да говори за личността си. Затова остана безкрайно удивен от хлапашката си суетност пред тази малка сладка женичка. Просто не можеше да се познае...

И Изабел имаше проблеми. Със самата себе си. Стоеше пред препълнения гардероб и пробваше тоалетите си един след друг. Не можеше да се спре на никой от тях.

Рядко изпадаше в такива настроения на безпомощност и неуравновесеност. Беше жена, която знае какво иска и как да го постигне. Но предстоящата вечер, необяснимо защо, я изпълваше с особено усещане. Искаше не само да изглежда добре, но и да направи огромно впечатление на мъжа, открил я сред толкова други в милионния град.

Най-после реши да си облече плътно прилепнало черно бюстие, общито с пайети, и черна кожена пола над коленете. Добави черни фини чорапи с ръбове и черни лачени обувки с десетсантиметрови

токове. После си сложи ярко червило и съвсем малко руж. Тъкмо привършваше с грима, когато чу шум от спираща кола по чакълестата площадка пред къщата. Погледна през прозореца. Навън беше паркирано черно порше. Сърцето ѝ лудо заби.

— До дяволите! — промърмори си тихо. — Защо ми трябваше всичко това?

— Ало! Има ли някой тук? — прозвуча гласът на Джулиън пред вратата.

Той тъкмо се готвеше да натисне и звънеца, когато тя му извика откъм спалнята:

— Сега идвам!

Скоро токетата ѝ запотропваха по дървения под.

— Боже мой! Неузнаваема сте! — възкликна Джулиън, когато Изабел застана на прага. — Изглеждате великолепно!

— Благодаря! — каза само тя, макар че комплиментът му я зарадва истински. — Веднага ли тръгваме?

— Естествено! — Той се поклони леко, хвана я под ръка и я поведе към колата.

— Къде ще отидем? — поиска да узнае Изабел, когато потеглиха.

— Харесва ли ви „Мюше“ в Бейсайд?

Джулиън отлично знаеше, че „Мюше“ е превъзходен френски локал — в момента най-голямата атракция за Маями. За да се запази маса, трябваше да се чака месеци наред, а влезеше ли там човек за вечеря, дълго след това беше обект на любопитство и завист от страна на познати и приятели.

— Но как успяхте да направите резервация? — учудено запита Изабел.

— Наскоро в кабинета ми ме посети главният готвач — разреши загадката той.

Изабел се отпусна. Радваше се, че ще посети този прочут локал. „Жалко, че ще е за първи и последен път!“ — мислеше си тя.

От време на време Джулиън извъръщаше глава към нея.

— Внимавайте! — предупреждаваше го всеки път и му сочеше пътя.

Движеха се по магистрала I, а движението в този час беше твърде натоварено. Ако той не внимаваше, можеше да се случи нещо

непредвидено и тогава изисканата им вечеря в „Мюше“ щеше да пропадне и да бъде заменена с обикновена болнична храна...

„Намерих и аз за какво да мисля!“ — укори се Изабел. Но все пак ѝ беше неловко Джулиън да я поглежда толкова често — смущаваше се от погледите му.

Вечерята наистина беше великолепна. За предястие взеха скариди на грил, а приготвянето им в „Мюше“ надхвърли всички очаквания. Гъска с портокали, картофено суфле и пюре с магданоз бяха основното ястие, а за десерт поръчаха плодова салата с лешници.

— Накрая за добро храносмилане бих пийнала един коняк или нещо подобно. Може да ми поръчате и едно кафе, иначе няма да мога да стана — изпъшка Изабел, като отместваше поредната чинийка.

— Един коняк, моля! — веднага поръча Джулиън.

През цялата вечер той се беше радвал истински на здравия ѝ апетит. Повечето жени, с които бе излизал, пазеха непрекъснато някакви диети и само чоплеха тук-там в чиниите си. Сподели това с нея и тя се засмя:

— Не всеки ден мога да си позволя лукса да идвам тук — призна си. — Пък и как бих могла да устоя пред такива деликатеси?

Джулиън се пресегна през масата и улови ръцете ѝ. Изабел го погледна усмихната. Но когато прочете въпроса в очите му, загуби отново самоувереността си. Освободи пръстите си и наведе глава. Беше ѝ повече от ясно, че той иска да отидат в дома ѝ, още не можеше да реши в себе си желае ли връзката с Джулиън, или не. На връщане и двамата избягваха тази тема, а когато на входа той буквално измъкна ключовете от ръцете ѝ, Изабел осъзна, че просто няма сили да промени хода на събитията.

Вървеше като насън след него в собствения си дом. В главата ѝ непрекъснато отекваше: „Недей, Изабел, не го прави. Ще сгреша. Късно е. Вече си решила. Не можеш да се връщаш назад. Не го прави!“.

Но сякаш не чуваше вътрешния си глас. Постави чантичката си върху дървената масичка и светна лампата в голямата уютна гостна.

— Уиски? — обърна се любезно към Джулиън, но той само поклати глава и се отпусна на дивана.

С ръка ѝ посочи мястото до себе си. Тя послушно седна до него. Коленете ѝ прилепнаха едно до друго. Късата тясна пола едва

скриваше дългите ѝ бедра. Но Джулиън като че ли не се интересуваше от тях в този момент. Бе втренчил поглед в лицето ѝ и я галеше с очи. Когато се приведе и устните му нежно докоснаха нейните, Изабел отговори на целувката му със страст, която той не може да проумее веднага. Привлече я към себе си и макар че Изабел все още се двоумеше, в миг се оказаха вкопчени в здрава прегръдка.

Ръцете му започнаха своята игра. Разхождаха се по краката и намираха под късата ѝ кожена пола, достигаха до мястото, където свършваха чорапите и започваше нежната плът на бедрата ѝ. Галеше я непрестанно, целуваше устните ѝ, извитата ѝ силно назад шия, гърдите ѝ, открити от смъкнатото бюстие — и пак се връщаше на устните ѝ. Изабел стенеше под ласките му. Беше толкова възбудена, че не мислеше за нищо друго, освен за мига на обладаването. Вече знаеше, че желае безумно този мъж, събудил непоносима, изгаряща страст в нея.

— Дали да не дръпнем завесите? — надигна се Джулиън и се огледа.

Прозорците и вратата към градината бяха отворени. Всеки случаен минувач би могъл да ги види.

— Ела! — прошепна задъхано Изабел.

Очите ѝ блестяха, устните ѝ бяха меки и влажни. В този момент Джулиън беше готов да я последва накрай света! Но тя го отведе само до спалнята си.

Спряха пред широкото легло. Изабел нервно задърпа ципа на полата си.

— Остави на мене! — помоли я тихо той и се приближи към нея.

Съблече я бързо и леко. Миг след това лежаха под хладните завивки. Джулиън не бързаше. Искаше да ѝ даде достатъчно време и с ласки да събуди у нея онова почти болезнено желание, което самият той отдавна вече изпитваше. Започна да я милва трепетно и с благоговение. Когато усети, че страстта напират неудържимо от нежната ѝ плът, реши да не удържа повече възбудата си.

Проникна дълбоко в нея и телата им започнаха своя лудешки танц. Движенията им бяха така добре синхронизирани, като че ли всеки знаеше точно как да повиши максимално удоволствието на другия...

В потока от любовни слова, които си шепнеха задъхвайки се, внезапно прозвуча общият им вик на възторга. Преплетени в огнено кълбо, пропаднаха в кратера на оргазма.

После бавно притихнаха...

Изабел се отпусна назад в изнемога от щастие. Отвори сините си очи и отправи към Джулиън сияен поглед. Беше пленителна в голотата си.

— Страхотна си! — успя да каже само той и се изтегна по гръб до нея.

— И ти... — промълви тя и се гушна на гърдите му.

Лекота и спокойствие, каквито отдавна не беше изпитвала, нахлуха в душата ѝ. Погледна го с много нежност и възхищение. Беше наистина красив мъж. Профилът му бе изящно оформен, имаше високо чело, леко издължен нос, изпъкнали скули и волеви устни. Дори забеляза, че е понабола брадата му, нещо, което не ѝ бе направило впечатление по време на вечерята. Очевидно тя растеше бързо. Гъсти златисти косъмчета покриваха и гърдите му, спускайки се като нежен мъх надолу към мъжествеността му. Не можа да се въздържи и я погали.

— Внимавай — засмя се предупредително Джулиън.

Изабел послушно се отдръпна и кръстоса ръце под главата си. Обзе я невероятно чувство на еуфория, идеше ѝ да се смее и да крещи от радост. Искаше ѝ се този миг да не свършва никога...

Тази нощ се любиха още няколко пъти. Изабел не се сети нито за следващия, нито за по-следващия ден. Когато най-после заспаха, беше истински щастлива, а това толкова рядко ѝ се бе случвало напоследък.

III

Когато на сутринта Изабел се събуди, беше малко след осем. Изохка отчаяно: отдавна трябваше да се е заловила за работа. Джулиън си беше отишъл. Поршето му го нямаше пред къщата. До кафе машината в кухнята намери бележка:

Обади ми се, любов моя!

Следваше телефонен номер. Усмихна се невесело и смачка бележката. Запрати я в кошчето за боклук. „Не, няма да му се обадя! Вярно, беше ми хубаво с него. Но той ще си остане само най-хубавият спомен, който ще отнеса със себе си, напускайки Маями.“

Сега трябваше да побърза. За следобед беше поръчала кола за мебелите, а до този момент бяха опаковани само четири кашона с дреболии от вградения ѝ гардероб.

Местеше се в Калифорния. В Санта Барбара си беше купила малка, но преуспяваща застрахователна агенция, а наблизо беше наела уютна виличка.

Докато увиваше в хартия кухненските прибори, си мислеше за Джулиън. „Защо не го срещнах по-рано? Може би тогава всичко щеше да се развие другояче? Сега вече е късно за тази връзка!“

Идеше ѝ да се разплаче. Беше прекарала само една-единствена нощ с него, а нямаше да го заличи от съзнанието си сигурно месеци наред. Но че все някога ще се наложи да го забрави, в това беше твърдо убедена. Само че още в самото начало, а не сега, трябваше да си даде сметка колко ще ѝ е трудно да стори това. Добре че нито за миг не прояви слабост и не се отдаде на напразни мечти и надежди. Трезво беше преценила, че може да си позволи само лек флирт и вечеря с него. „Но как се объркаха плановете ми, господи!...“

Беше коленичила на пода до почти пълния кашон и унесено държеше в скута си сребърния поднос. Изведнъж се сепна, скочи и се

засуети из къщата. Започна бързо да опакова. Времето летеше. Мислите за Джулиън постепенно отстъпиха място на притесненията около преселването. Едва когато изпразни спалнята и последните вещи от банята потънаха дълбоко в сака ѝ, споменът за него отново се защура из главата ѝ. За да го прогони, направи още една, последна обиколка из помещението. Накрая наблъска набързо в колата си куфара, сака и една картонена кутия с важни документи и ценности.

Смрачаваше се, когато заключи външната врата и се запъти направо през градинката към съседната къща. С Една Лий, съседката ѝ, никога не я бяха свързвали особено дълбоки приятелски чувства, но тъй като шейсет и пет годишната жена не ходеше на работа, Изабел ѝ оставяше ключа за жилището си, когато отсъствуваше по-дълго от града.

Позвъни.

— Добър ден, Една! — поздрави я любезно, щом тя се подаде през едва откренатата врата.

Къщата ехтеше от усиления докрай телевизор. Явно Изабел бе откъснала Една от любимата ѝ „сапунена опера“.

— О, здравейте, Изабел! — Старицата ѝ отвори по-широко. — Влезте, влезте!

— Много е късно вече — поклати глава Изабел. — Само исках да ви оставя ключа, както се уговорихме. И още веднъж да ви благодаря!

— Но, моля ви, Изабел!

Имаше чувството, че Една ѝ отговаря механично, заслушана в музиката.

— Къде щяхте да ходите този път? — не забрави обаче да попита тя.

— В Калифорния — отвърна ѝ Изабел.

— С вашата кола ли ще пътувате? — Една я погледна обезпокоена.

Такова дълго пътуване, при това сама жена... За възрастната дама това си беше направо рисковано приключение!

— Днес ще стигна само до Джаксънвил и там ще пренощувам в „Бест Уестърн“ — обясни Изабел.

— „Бест Уестърн“. — Една замислено вдигна рамене. — Бил... Исках да кажа мистър Лий и аз ноцувахме само в хотелите на Хауърд Джонсън, когато пътувахме из страната.

— Да, да, всеки си има своите предпочитания — побърза да се сбогува Изабел. — Всичко хубаво, Една.

— Благодаря. Приятно пътуване, Изабел! — извика Една след нея и отново се заслуша в гласовете на любимите си телевизионни звезди.

Вдишвайки свежия вечерен въздух, Изабел се отпусна зад волана на своя голф кабрио. Беше почти щастлива, че най-после всичко свърши, и че можеше да се отправи на път.

В Маями живееше от ученическите си години. Обичаше този град, но напоследък все по-често ѝ се струваше, че животът тук става непоносим. Непрекъснато се увеличаваше броят на испански говорещите, както и на хаитяните, а улиците ставаха все по-несигурни със засилващото се влияние на наркоманията сред младежта и безработните.

Ето защо Изабел се радваше на преселването си в Санта Барбара. Този средно голям град в Калифорния беше чист, подреден и добре поддържан. „Животът там ще е доста по-спокоен, отколкото в Маями — мислеше си тя. — А ако всичко тръгне добре, и парици ще мога да понапечеля...“ Застрахователната агенция, която беше купила, обещаваха добри доходи.

Излизайки от Джаксънвил, Изабел зави на запад по магистрала I-10. Планираше дълго, приятно пътуване, по време на което искаше да види колкото се може повече от страната. Разполагаше с достатъчно време, тъй като колата с мебелите ѝ щеше да пътува повече от седмица до Санта Барбара.

С приповдигнато настроение пригласяше на леещата се от радиото мелодийка. И докато си тананикаше, мислено се върна към пътуването си до Палм Бийч. „Ако не бях посетила търга, нямаше да срещна Джулиън. Хубаво стана все пак, че го срещнах...“

Мисълта за него започна да я измъчва с нова сила. „Трябва да го избия от главата си“ — реши тя, но всичко беше все още толкова живо, така истинско. Днес следобед телефонът ѝ бе звънял два пъти и едва се въздържа да не се обади. Само разстоянието и времето можеха да ѝ помогнат да забрави тази съдбовна среща.

Усили стереоуредбата и запя още по-високо. Наложил си да не мисли за нищо. В момента управляваше мощен автомобил, който изискваше пълна концентрация.

Джулиън беше бесен. През целия следобед асистентката нито веднъж не успя да се свърже по телефона с Изабел. И сега, в края на работния ден, изхлузвайки престилката си, нетърпеливо грабна слушалката и набра номера. Но и този път никой не се обади.

Реши да отиде до дома ѝ и там да я чака, докато се прибере, независимо дали това ще стане скоро, или не. Малко беше разочарован, че тя не звънна до работата му. Нали затова ѝ бе оставил телефона си. Но когато зави по „Алманза стрийт“, разочарованието отстъпи място на радостно предчувствие. „Скоро, само след минути, ще я видя отново! Ще прекараме заедно още една вечер, а може и... кой знае... Нощта с нея беше като прекрасен сън!“ — мислеше си Джулиън. Изабел го бе изненадала във всяко едно отношение. Беше като омагьосан и гореше от желание да я опознае по-добре. Началото на връзката им беше фантастично, но той предвкусваше още повълнуващи мигове с нея занапред. Паркира пред жилището ѝ, но не слезе от колата си. В цялата къща не светеше нито една лампа. Явно я нямаше.

— Хей, вие! — дочу женски глас от съседната къща.

Джулиън никак не обичаше да се обръщат към него с „Хей, вие“, но когато съседката на Изабел му извика за втори път и му помаха с ръка, той спусна стъклото.

— Какво има? — попита почти грубо.

— За къщата ли идвате? Ключът е при мене!

— Не разбирам за какво говорите! — Джулиън понечи да затвори прозореца.

— За къщата. За къщата на госпожица Изабел — достигна кресливият глас отново до него. — Не искате ли да я разгледате? Мога да ви отключа.

— Във вас ли е ключът? — прояви любопитство той и слезе от автомобила.

Нищо не разбираше от цялата история, но в гърлото му нещо заседна, когато тръгна към Една Лий.

— Нали това ви обяснявам през цялото време! — измърмори тя и му подаде връзката. — Разгледайте я на спокойствие, но после пак заключете и ми върнете ключовете!

— Добре, госпожо! — механично ѝ отговори.

„Какво означава това? Да не би Изабел да дава къщата си под наем? И защо не я показва лично на заинтересованите?“

Когато тръгна с ключовете в ръка към тъмната сграда, нещо проблесна в главата му. Изведнъж неясните намеци на Изабел придобиха смисъл.

„По дяволите!“ Затича се към къщата, припряно напъха ключа в ключалката и отвори външната врата. Светна лампите и разбра, че в този миг светът рухва под краката му. „Изабел си е отишла!“ Замаяно тръгна из стаята. Бяха празни.

„Спалнята ѝ!“ Нищо друго, освен няколко закачалки в зейналия гардероб! Това беше останало от нея.

— Вещица! — простена Джулиън. Болката разкъсваше вътрешностите му. — Проклетата вещица!

Ядно затръшна вратата на гардероба. Не, не можеше да проумее поведението на Изабел. „Как след такава нощ може да си опакова багажа и ей така просто да си отиде? Защо не ми спомена какво си е наумила? Защо поне не ми позвъни, за да се сбoguва?“

Но колкото повече размишляваше, толкова по-добре я разбираше. Навярно не му беше казала нищо, за да не направи раздялата мъчителна и за двамата. „Може и да е права. Най-доброто за мен сега е да я забравя колкото се може по-бързо.“

— Но как, боже мой, как?!... — изпъшка Джулиън и се облегна безпомощно на вратата на спалнята. — Та аз изобщо не желая да я забравя!

С широки крачки прекоси стаята, спусна се бързо по стъпалата към изхода и ядосано хлопна входната врата след себе си. После с няколко скока прегази затревената леха пред къщата на Една Лий и натисна звънеца.

— Един момент! Веднага идвам! — обади се отвътре старицата, надвиквайки гръмкия звук на телевизора. — Спрете да звъните, ако обичате! Ето ме!

— Къде е Изабел? — стрелна я с лют поглед Джулиън и ѝ тикна ключовете в ръцете.

— Къде... Къде ли е, питате? — заекна Една. — Аз... аз...

— Говорете най-после! — прекъсна я свъсено той. — Трябва да я намеря. Много е важно!

— Не знам — отвърна Една и потрепери, като си спомни целта на пътуването на Изабел. — Зная само, че се канеше да пренощува в „Бест Уестърн“ в Джаксънвил. Повече не ми каза. Спомена, че предпочитала „Бест Уестърн“ пред хотелите на Хауърд Джонсън. Това е, господине, друго не бих могла да ви съобщя.

— Благодаря ви, госпожо... госпожо... — запъна се Джулиън.

— Една Лий — представи се старата жена.

Тя нямаше и най-бегла представа какви взаимоотношения свързват съседката ѝ с този непознат, но го намираще доста симпатичен въпреки възгубото му държание.

— Благодаря, госпожо Лий — усмихна се Джулиън най-после и леко ѝ се поклони. — Много ми помогнахте. Може би ще ми кажете още нещо: кога точно тръгна Изабел?

Една премисли няколко секунди. Трябваше да прехвърли наум всички телевизионни сериали, които беше гледала днес следобед, за да изчисли точното време на отпътуването ѝ.

— Сигурно вече е минал един час...

— Благодаря ви. Още веднъж много ви благодаря, госпожо Лий! — зарадва се той.

Бързо ѝ махна за сбогом и се затича към поршето. Гумите изсвириха и чакълът се разхвърча изпод тях.

Минаваше полунощ, когато Изабел стигна до Джаксънвил. По пътя не се отби никъде, тъй като и без това закъсняваше доста. Дори последните сто мили пропътува със значително превишена скорост. Имаше късмет, че не се натъкна на пътната полиция.

Беше резервирала стая предварително, затова направо разтовари багажа си и го помъкна нагоре. След като се настани, слезе в ресторанта и си поръча супа и салатата. Беше много гладна, но в този късен час една по-обилна вечеря щеше да ѝ дойде много. Салатата беше поувехнала, а супата — претоплена и пресолена. Изабел беше единственият посетител в целия ресторант. Обслужващият персонал не прие с възторг среднощната си клиентка и много-много не се мяркаше наоколо.

Тъкмо премисляше дали да не си поръча и една бира, за да притъпи соления вкус на супата, когато отвън, пред входа на хотела, се

чу шум от спирац автомобил. Спирачките изскърцаха зловещо. Звукът беше ужасен. Като че ли гангстери се готвеха да нападнат сградата. Изабел се надвеси над прозореца и се втренчи в тъмнината. Не можеше да различи нищо.

Стъписването ѝ беше огромно, когато летящата врата на ресторанта се отвори и в рамката ѝ се очерта силуетът на Джулиън. Погледът му се насочи право към нея. С мрачно изражение той се запъти към масата ѝ.

— Джулиън! — извика Изабел и направи безуспешен опит да се надигне от мястото си. — Какво правиш тук?

— Какво, разочарована ли си? — изръмжа Джулиън и се смръщи още повече, макар че в този момент единственото, което желаше, бе да я грабне в обятията си.

— Не, само съм изненадана... Откъде разбра... исках да кажа, как научи...

— От Една — прекъсна я той.

Вече му беше невъзможно да се прави на сърдит. Широко се усмихна и викна към сервитьорката, която неохотно се подаде от кухнята:

— Бира! И супа!

— Не си поръчвай супа. Ужасна е — прошепна му Изабел, като се наместваше по-удобно на стола си.

— Оставете супата. Донесете по-добре едно чили — промени поръчката Джулиън.

Момичето се изниза безшумно.

— Умирам от глад — обърна се Джулиън към Изабел. Зелените му очи блестяха и я гледаха триумфално. — Но важното е, че успях да те догоня!

— Да, така е... — промълви тя почти съкрушено.

Той хвана ръцете ѝ и усети, че са студени.

— Не се ли радваш?

— Как да ти кажа... Радвам се... — подвоуми се Изабел.

Сама не можеше да си обясни защо е тъжна. Беше ѝ хубаво, че Джулиън я откри. Но някак си не можеше да се зарадва.

— Не звучи съвсем убедително — погледна я с укор той.

После изчака неразговорливата сервитьорка да се отдалечи отново, след като му донесе бирата, и продължи:

— Сега спокойно можеш да ми обясниш накъде си се запътила.
— Настоятелно я гледаше, отпивайки от чашата си.

— Дай ми една глътка — помоли Изабел.

Не бързаше да му отговори. Просто не знаеше какво да му каже.

— Не трябваше да тръгваш след мен — бе всичко, което успя да измисли.

— Но защо? Поне ми обясни — настоя Джулиън.

— Защото повече няма да се виждаме — тъжно сви рамене тя.

— Глупости! Нали те настигнах! И ако си мислиш, че пак ще ми избягаш така лесно, много се лъжеш! — разпали се той.

— Отивам в Калифорния — добави Изабел, без да го слуша.

И млъкна. Като че ли това трябваше да обясни всичко.

— Окей, окей! — Джулиън вдигна помирително ръце. — Но отпускът ти няма да продължи вечно...

Последните думи изрече леко смутен. За миг му се мярна празната къща на „Алманза стрийт“, тъжната физиономия на Изабел се завъртя пред очите му и следващата мисъл, която мина през главата му, го порази.

— Не заминавам в отпуск, Джулиън...

Почти не слушаше обясненията ѝ. „Изабел ме напуска!“

— Местя се в Калифорния. — Докато говореше, тя не вдигаше погледа си от масата.

— Но това може да се поправи! — успя да каже само Джулиън. После машинално загреба в чинията си. — Виж какво — поокопоти се след малко, — ще телеграфираш на новия си шеф, че просто си размислила, че си взела друго решение, и ще се върнеш с мен в Маями.

— Невъзможно е — поклати глава Изабел. — Аз сама съм си шеф. Започвам самостоятелен бизнес. Всичките си спестявания вложих в малка застрахователна агенция. И изобщо не предполагах, че пътищата ни ще се пресекат.

— И какво сега? Отиваш в Калифорния и ще оставиш добрия стар Джулиън сам? А може би и съвсем ще го забравиш! — Джулиън беше отчаян.

Мислите му се блъскаха, пресичаха се, напиреха в мозъка му. „Все трябва да има някакъв начин да я спра, да я задържа, да я запазя за себе си...“

— Това е всичко. Мисля, че разбираш.

Изабел направи огромно усилие да не се разплаче.

— Чуй сега аз пък какво ще ти кажа: така лесно няма да се отървеш от мене!

Джулиън я прегърна, привлече я бавно към себе си и започна да я целува дълго и страстно.

Щом я освободи от прегръдките си, тя се засмя неочаквано:

— Миришеш на чесън!

Тъжното ѝ настроение се изпари. „Джулиън е прав. Наистина вземам много на сериозно нещата... Защо да не прекараме още една нощ заедно?“

— Ако си се нахранил вече, можеш да се качиш горе с мен. В стаята има достатъчно място и за двама ни. Сигурно си страшно изморен... — закачливо го погледна и се засмя.

— Капнал съм! — увери я той и очите му блеснаха.

Любиха се със същата пламенна страст като предишната нощ.

И когато накрая изтощени се отпуснаха върху изпомачканите завивки, не мислеха вече нито за предстоящата раздяла, нито за евентуалните възможности да я отложат поне за малко.

Просто бяха щастливи.

— Върни се с мене в Маями! — горещо я умоляваше Джулиън, когато на следващата сутрин седяха отново в ресторанта пред чаша горещо кафе.

— Не мога, Джулиън — упорстваше Изабел.

— Можеш, стига да поискаш! — не отстъпваше той. — Нали сама каза, че колата с мебелите ти ще бъде в Калифорния едва след седмица?

— Не, невъзможно е... — замислено отрони тя.

Вече не изпитваше същата самоувереност. Тайничко бе започнала да се надява, че чудото ще стане, и тази бурна, завладяваща авантюра с прекрасния Джулиън ще може да продължи.

„Бих могла наистина да се върна с него в Маями! — хрумна ѝ нова идея. — Но за не повече от три дни!“

— Значи не искаш... — Джулиън я погледна разочаровано.

Така се беше надявал, че след тази нощ Изабел ще се привърже силно към него и ще се откаже от пътуването си. Но ето че отново

седеше непоколебима пред него и клатеше отрицателно глава.

— Сигурно вече са дали и къщата ми под наем — разсъждаваше тя на глас.

— Е, тогава ще живееш при мен! — обнадеждено предложи Джулиън. — Вярваш ли, че този път ще те изпусна толкова наивно от погледа си, след като с такъв труд те намерих отново!

— Изнудвач! — Изабел го придърпа и го целуна по устните.

— Ами... тогава да тръгваме! — надигна се той. — Само искам да се обадя на Пол и да го предупредя, че днес няма да ходя на работа. После можем да отидем на брега и да се поразходим край морето.

— Пол, намирам се в извънредно деликатна ситуация — започна направо Джулиън.

Но приятелят му заяви, че му е абсолютно невъзможно да поеме и неговите пациенти.

— Защо тогава, по дяволите, си издействувахме тази съвместна работа, след като отказваш да ме заместиш. Дори и само за ден-два? Разбери, присъствието ми тук е крайно наложително в момента!

— Мястото ти в момента е в Маями, Джулиън — напомни му Пол професионалните задължения. — Чакалнята е пълна, а освен това се обадиха още трима от постоянните ти пациенти, които искат спешна помощ. Не мога да свърша всичко сам. Абсолютно невъзможно е.

— Ще трябва да се справиш, приятелче! — отсече Джулиън. — До скоро! — и бързо окачи слушалката на вилката.

Пол щеше да се вбеси стопроцентово и при първия удобен случай да му го върне, но доколкото го познаваше, днес щеше да се пребие от работа и да се скапе от умора, без обаче да си позволи ни най-малко невнимание както към пациентите, така и към сестрите.

— Пол е цяло съкровище! — Доволен, Джулиън се отпусна на стола си, след като се върна отново при Изабел.

Тя тъкмо плащаше сметката.

— Ще поеме и моите пациенти. Най-после сме сами и свободни!

— Жалко, че ще трябва да пътуваме в отделни коли — отбеляза Изабел.

Но Джулиън имаше решение и за този проблем. Хлътна още веднъж в телефонната кабина и позвъни до автомобилния парк.

— Имате ли свободен шофьор на разположение? — запита учтиво и когато служителката отсреща му отговори утвърдително, й даде сведения за местонахождението си.

— Веднага ли да го изпратим? — осведоми се тя.

— Да, през следващия половин час!

— Ще стане. Къде трябва да се откара колата?

— В Маями — и Джулиън назова адреса си на „Алмейра стрийт“.

— Прието, господин Во! — потвърди любезният глас. — Най-късно след половин час шофьорът ще ви се обади в „Бест Уестърн“.

— Благодаря — Джулиън остави слушалката и се отправи към Изабел.

— Можем да тръгваме.

После предаде ключовете от колата си на портиера.

— След около половин час ще дойдат за черното порше пред входа. Шофьорът ще се легитимира като представител на автомобилния парк.

IV

— Ще оставиш колата си да ти я докарат? — учуди се Изабел, когато, без да спират пред поршето, свиха към намиращия се на паркинга голф.

— Винаги съм искал да карам „Голф GT1“! — грабна Джулиън ключовете от ръцете ѝ.

— Хей, почакай! Никой, освен мен, още не е сядал зад волана му, така че той изпълнява само моите команди! — със смях се възпротиви Изабел, но след няколко неуспешни опита да си възвърне ключовете се предаде.

— Чувала ли си за Свети Августин? — попита я Джулиън.

— Най-старото селище на Щатите. Него ли имаш предвид? Свети Августин! — театрално произнесе тя името на малкото градче във Флорида.

— Е, виждам, че не знаеш много за него. Затова предлагам да започнем екскурзията си оттам.

— Вярно, не знам кой знае колко за това историческо градче. Само неща, които се учат в училище — уточни Изабел.

— Чудесно! Значи си съгласна да отскочим до там?

— Защо не! — съгласи се с готовност Изабел.

Беше ѝ все едно какво ще разглежда. Дали ще пътува за Флорида, за да я опознае по-отблизо, или ще се залута на запад, щеше да ѝ бъде все от полза. Пък и в компанията на Джулиън пътуването щеше да е доста по-приятно...

— Знаеш ли, направо е нелепо, че много жители на Флорида не са били все още в Свети Августин — засмя се той. — Посещават го туристи от всички краища на Щатите, а ние, които сме на няколко часа път от него, не го познаваме!

— Никога не ми е оставало свободно време за такива неща — замислено каза Изабел.

— Аз и днес нямам време за нищо. Но просто пожелах и си издействах един свободен ден. И то, слава богу, че Пол се съгласи да

ме замести.

Тя го погледна учудено и Джулиън трябваше да ѝ разкаже целия си разговор с Пол до най-малката подробност.

— Пол да не е русият мъж, с когото те видях на търга?

— Точно той. На него трябва да благодариш, че се сдоби с исфахана толкова евтино.

— На Пол?

— Да, да, именно на него. В края на краищата, той беше причината да се откажа от наддаването.

— Но как е могъл да го направи! — В гласа ѝ прозвуча леко възмущение. — Аз никога не бих се оставила някой да ми диктува как да постъпя.

— Работата е там, че предварително го бях помолил за това — обясни ѝ Джулиън. — Иначе щях да се увлека и... бог знае каква сума щях да предложа!

— Така-а-а ли? — проточи нарочно Изабел и го погледна иронично.

— Хей, хайде да сменим темата! — Джулиън обгърна с ръка раменете ѝ и я привлече към себе си.

— Никакъв секс по време на пътуване, драги! — започна да се отбранява с ръце тя. — Моят голф няма да го понесе!

— Секс ли? — престорено обърна очи нагоре. — Искях да те зарадвам само с една лека безобидна целувчица!

— Винаги оттам се почва! — не се предаваше Изабел. Настроението ѝ беше отлично. — Та ти си от тези, дето лесно се отплесват...

— Нахалница! — нежно я погледна той.

След половин час пристигнаха в Свети Августин. Паркираха до старата градска порта, купиха си малък пътеводител за забележителностите на древния град и започнаха обиколката си. Посетиха замъка „Св. Марко“, катедралата, един от музеите, подслонен в построения от Хенри Флаглер старинен хотел, стария затвор и музея за восъчни фигури. Но най-голямо удоволствие им достави шляенето из тесните улички на стария жилищен квартал. Изабел се впечатли много от къщата на Галегос, която показваше бита на хората от XVI век.

— През 1513 г. и аз бих живяла с удоволствие в такава къща — твърдеше тя и изобщо не й идваше на ума, че в дома си на „Алманза стрийт“ и половин ден не би могла да издържи без електричество и климатична инсталация.

— Но преди 1565 г. тук не е живял никой — поправи я развеселен Джулиън, забил нос в пътеводителя. — Селището е основано едва през 1565-а. Дори си мисля, че е минало доста време, докато започне строителството на такива хубави къщи.

— Както и да е, с удоволствие бих прекарала живота си тук, сред тишина и романтика... — държеше на своето Изабел.

— Тогава да си потърсим наоколо някой малък евтин хотел — предложи Джулиън. — Щом не са ти необходими лукс и удобства, защо да хвърляме толкова пари по хотели като „Бест Уестърн“?

— Та „Бест Уестърн“ са евтини хотели! — учудено се обърна към него тя.

Досега не беше плащала никога по-малко от 40 долара за стая. И това за нея беше долната граница.

— Но, Джулиън, не бихме могли да пренощуваме тук? По-добре да тръгваме!

— Наистина ли? Помисли си! — Той я притисна нежно.

— О, хайде, моля те! Тръгвай! Самият ти предложи да обиколим Флорида като туристи. Не можем да се мушнем в леглата още в първия град!

— Изобщо не съм споменавал, че ще спим — престорено обидено изрече Джулиън.

Изабел го утеши с целувка по бузата и го задърпа към паркинга. С удоволствие му позволи да седне отново зад волана. И без това шофирането й бе дошло твърде много предишния ден.

По магистралата се насочиха на юг и пътуваха доста, докато намерят отсечка към I-95. Движението беше натоварено, но Джулиън се промъкваше умело между колите.

— А сега накъде, принцесо? — облегна се назад той.

— Бил ли си някога на ракетната площадка? — рече тя малко колебливо.

— Имаш предвид „Кейп Канаверал“?

— Не, бих се задоволила и с космическия център „Джон Ф. Кенеди“ — отвърна Изабел и внимателно разлисти пътеводителя. —

Както пише, там биха могли да се видят доста интересни неща...

— Представям си!... — Джулиън не искаше тя да усети иронията му, затова се обърна настрана. — Значи напред, към двайсети век!

Пътуването този път продължи малко повече. Джулиън спазваше стриктно пътните знаци и скоростните ограничения, така че едва след три часа пристигнаха в известния космически център. Успяха да се включат в една от по-кратките организирани екскурзии. После се здрачи и центърът беше затворен.

По-късно, докато седяха и вечеряха, се чувстваха доволни, щастливи и обогатени от преживяното през деня. От космическия център бяха отпътували направо към Кокоа Бийч, където отседнаха в един твърде представителен курортен хотел. За голямо учудване на Изабел по целия бряг не срещнаха нито един хотел от веригата „Бест Уестърн“.

— Бихме могли да наемем и нещо по-евтино — бе подхвърлил Джулиън. — Нуждаем се само от легло и душ. А това може да ни предложи и най-долнопробният хамбар!

— Но аз не обичам хамбарите — упорстваше Изабел.

И когато минаваха покрай хотела в Кокоа Бийч, тя изведнъж осъзна, че точно тук би желала да пренощува, макар че едва ли щеше да ѝ се наложи да използва басейните или тенискортовете. Но мястото беше добре поддържано, с чудесен изглед към морето. А и хотелът се оказа от тези, които Изабел истински ценеше.

След като оправиха формалностите и се настаниха, отидоха в един немски ресторант, за който Джулиън беше чувал хубави отзиви. Не беше много далече — на „Орландо авеню“ — и предлагаше старомоден тих уют.

След вечеря си поръчаха бутилка хубаво отлежало вино и добре си побъбриха. Но стана така, че разговорът им се връщаше все към впечатлението от деня и заобикаляше личните им отношения и неясното бъдеще на връзката им. И двамата не знаеха какво ще се случи занапред, така че най-добре бе да не засягат тази тема. Но все пак става дума и за това:

— Веднъж бях с Джоселин в Кей Уест — започна да разказва Изабел за преживелиците си като туристка из Флорида, но тутакси смутено млъкна. „Защо ми трябваше да споменавам Джоселин? Едва ли ще се видим повече някога...“

— Коя е Джоселин? — запита Джулиън. Смущението ѝ не му убягна.

— О, една приятелка — изчерви се Изабел.

Джоселин Палмър беше собственичка на застрахователната агенция, в която Изабел беше работила през последните няколко години. Тъкмо тя я беше уговорила да откупи агенцията в Санта Барбара. Името ѝ беше свързано с всичко, за което Изабел не желаше да говори тази вечер.

— Разкажи ми за Кей Уест! — помоли тактично Джулиън.

Беше забелязал, че таи нещо, което я прави нещастна, и предположи, че може би иска да го сподели с някого. Но Изабел поклати глава:

— Няма нищо за разказване. Просто Кей Уест е истинско разочарование за туристите. Няколко запазени стари къщи и това е.

Джулиън разбра, че не ще успее да я накара да говори и заряза темата. Плати сметката и напуснаха ресторанта. Със свален гюрук се прибраха в хотела. Откъм морето се носеше топъл вечерен полъх, до тях долиташе шумът на прибоя, а небето беше осеяно с едри светли звезди.

Когато се качиха в стаята, се прегърнаха мълчаливо и излязоха на терасата. Щяха да се любят. Със същата страст като първата нощ. Не бързаха. Искаха да потънат в романтиката на лятната тишина. Морето блестеше пред тях в тъмносини тонове. Лек бриз поклащаше високите палми по брега. Беше малко след полунощ и наоколо нямаше жива душа. В хотел като този гостите си лягаха рано.

— Колко е хубаво тук — прошепна Изабел и се притисна до рамото на Джулиън.

— Колко си хубава ти! — отвърна той и я целуна по челото.

Дори в полуздрача Джулиън успя да различи блясъка на големите ѝ сини очи. Самият той беше безкрайно щастлив. Толкова щастлив, че непрекъснато се молеше времето да спре, да се отложи поне с ден раздялата им.

„Утре ще трябва да позвъня още веднъж на Пол...“

Взел веднъж това решение, вкарал в ред обърканите си мисли, Джулиън нежно притегли Изабел към себе си и бавно я целуна.

В един миг останаха назад и преживяванията от деня, и прекрасният морски пейзаж, и романтиката на нощта. Всички мисли и

чувства отстъпиха пред възбудата, пред желанието да си принадлежат един на друг.

Прегърнати се върнаха в стаята. Джулиън нетърпеливо прокара пръсти по копчетата на копринената ѝ блуза, а тя, смеейки се, му помогна да ги откопчее. За миг той я отстрани от себе си: искаше да я погледа и да ѝ се полюбува. Изабел нямаше нищо под блузата и гърдите ѝ тежко се разлюляха, когато вдигна ръце да оправи косите си. После се обърна към Джулиън. Възбудата, изписана по лицето му, се пренесе и върху нея. Тя бързо смъкна тесните си джинси, поколеба се за секунда и, поглеждайки полусвенливо-полузакачливо някъде над него, изхлузи миниатюрните си дантелени бикини. След това се вмъкна в огромното легло и го загледа изчаквателно. Той сякаш беше по-бърз и от вятъра. Светкавично се съблече и застана пред нея. Изабел съзерцаваше с възхищение силното му атлетично тяло. Когато пристъпи и покри тялото ѝ със своето, тя вече знаеше, че и този път наладата ще е върховна. Телата им просто бяха създадени едно за друго. Между тях не съществуваха забрани и прегради. Те се любеха всеотдайно и страстно...

Когато изживяха миговете на блаженство, дълго лежаха голи и тръпнещи. От отворената врата към терасата нахлуваше топлия бриз, а луната обливаше стаята с мека светлина. Джулиън прокара пръсти по бедрото на Изабел, след това ръката му се плъзна по заоблената извивка на ханша ѝ и се насочи към нежния овал на гърдите ѝ. „Толкова красота, събрана на едно място, боже мой...“ — простена мислено той. Наведе се и я целуна нежно.

— С теб е чудесно! — прошепна ѝ тихо.

— Щастлива съм! — едва чуто промълви и тя.

Беше много късно, когато най-последно заспаха.

На другия ден се събудиха почти по обяд. Работният ден в зъболекарския кабинет на „Миракъл стрийт“ отдавна бе започнал и беше крайно време Джулиън да демонстрира някакви признаци на живот пред своя колега.

— Пол, май и днес ще се наложи да минеш без мен — поде той, като намигна на Изабел.

Тя тъкмо се готвеше да влиза в банята.

— Да не си луд! — извика в слушалката приятелят му, но Джулиън го прекъсна тутакси:

— Нещо такова. Най-малкото, става нещо с мене. Така че ще трябва отново да порботиш сам, старче!

— Но ти не говориш сериозно! — Пол беше отчаян. — Следобед мислех да поиграя малко голф, пък и тази твоя постоянна пациентка мис Сарасота ще дойде тъкмо тогава.

— Гуен? — запита развеселен Джулиън. — Направи й няколко комплимента и й почисти предните зъби. Има зъби като на кобила вещицата! Само че е малко суетна...

— А голфа? Да го отложи ли? — укорително запита Пол.

— Е, ще наваксаш следващата седмица — утеши го Джулиън. — Тогава ще поема две твои поредни дежурства.

— Обещаваш ли?

— А как иначе? — Джулиън сияеше.

— Тогава... — не затваряше телефона любопитният Пол, — тогава ще трябва да ми обясниш какво толкова те задържа там?

— Е, това няма да направя, скъпи ми Пол — прихна Джулиън. — Чао, старче, до скоро!

— Има там някоя... — успя да каже само Пол, преди Джулиън да остави слушалката.

— Всичко е окей! — обърна се той към Изабел, която тъкмо излизаше от банята по бикини. — Отиваме на плажа!

Почти целия ден прекараха в кристалночистата вода, плуваха, носеха се по гръб върху вълните и си измисляха какви ли не детски игри.

Едва привечер се отправиха към Маями. Беше малко след седем, когато Джулиън паркира пред испанската си къща на „Алмейра стрийт“.

— Хубав дом имаш — констатира Изабел, когато минаха през коридора към малък хол, от който няколко врати водеха към останалите стаи.

Тя изпитваше странно усещане. От една страна, беше малко разочарована, че планираното й пътуване през Флорида завърши, преди да е започнало, и че се бе завърнала отново в Маями — в града, който искаше завинаги да остави зад себе си. От друга пък се радваше, че се намира в жилището на Джулиън. Тази къща й предлагаше

топлота и уют. Тук веднага се почувства като у дома си. Всички тъжни мисли за предстоящата раздяла отстъпиха място на радостта ѝ от предстоящата вечер с Джулиън. И от настъпващата нощ...

— Радвам се, че ти харесва при мен. — Джулиън влезе в просторната, добре обзаведена кухня.

Отвори вратата на хладилника и извади оттам една кутия с репички.

— Вземи си — предложи ѝ, като сам схруска няколко наведнъж. — Умирам от глад!

— Репичките няма да те нахранят — засмя се Изабел и надникна в шкафа.

Там бяха складирани толкова много запаси от различни храни, че лесно можеше да се приготви вечеря за десетина души.

— Обичаш ли да готвиш? — с нескрита надежда попита Джулиън, когато тя измъкна от хладилника едно пиле и го постави на масата.

После претърси стелажа и подбра необходимите зеленчуци и подправки.

— Искаш ли да ядеш? Или греша? — беше отговорът ѝ.

— Искам. Но бихме могли да си поръчаме по телефона например пица... — несигурно предложи той. — Виждам, че си изморена...

— Не съм чак толкова. Седни сега малко, послушай музика и почакай. След около час пилето ще е готово.

— Но наистина не е необходимо — започна пак Джулиън, но Изабел му се усмихна мълчаливо и с глава му посочи вратата.

След като пусна любимата си плоча на Елтън Джон, и то достатъчно високо, за да може и тя да слуша в кухнята, Джулиън се разположи удобно във фотьойла и зачете местните новини от последния брой на „Маями хералд“.

Удоволствието му продължи твърде кратко. Когато се канеше да обърне плочата, на вратата се позвъни. Надигна се недоволно и си погледна часовника. Беше седем и половина. „Кой може да бъде по това време?“

Изабел също беше чула звънеца. Тъкмо бе позапържила пилето от двете страни и го заливаше с червено бургундско. От цвърченето на виното по златистата кожица обаче не може да чуе врявата на входната врата. Когато сложи похлупака върху съда с пилето, готвейки се да го

пъхне във фурната, за да се заеме със салатата, вратата на кухнята се отвори и Джулиън въведе двама мъже. Те ѝ се усмихнаха дружелюбно.

— Това са Бърт и Ричард — представи ги той.

— Здравейте, Бърт! Здравейте, Ричард! — поздрави Изабел не особено ентусиазирано.

— Направо бях забравил за тях! — започна да ѝ обяснява Джулиън.

Отвори хладилника и измъкна оттам три бири. Отвори ги и им подаде по една.

— Е, на здраве за хубавата вечер!

Изабел се приближи.

— Може ли и аз да си взема една? — попита тя и отиде до хладилника.

— Но, разбира се, съкровище мое, вземи си! — с готовност ѝ предложи Джулиън. — Извинявай, че те пропуснах. Така бях изненадан!

— Джулиън направо ни беше забравил — обясни единият от новодошлите, представен ѝ като Бърт.

— Така ли? — рече Изабел и бързо отпи от ледената бира.

С нещо трябваше да потисне раздражението, което напираше в нея.

— Да, представи си само! — Джулиън кимаше учудено. — Години наред всеки вторник играем покер тук, при мен, и изведнъж забравям, че днес е денят за покера!

— Какъв пропуск! — иронично подметна тя и очите ѝ се присвиха.

Все още се надяваше, че Джулиън ще отпрати приятелите си под някакъв предлог, но той не се опитваше да им направи и намек за това.

— Мисля, че Джулиън е бил доста зает, за да се сети за нас — услужливо се притече на помощ на приятеля си другият гостенин — Ричард, като при тези думи хвърли към Изабел многозначителен поглед.

Тя кипна вътрешно.

— И при това как бях зает... Само да знаехте! — Джулиън изобщо не считаше за неудобна създалата се ситуация. — Представете си: да не знам кой ден от седмицата е днес!

Избута приятелите си от кухнята и смигна, нехайно усмихнат, на Изабел. Тя бързо се извърна настрана, за да не се издаде колко е оскърбена и ядосана.

Когато тримата излязоха, облегна се на хладилника и отпи от бирата си. Това беше върхът! През цялото време се бе надявала, че Джулиън ще се извини на приятелите си и тактично ще ги отпрати. В края на краищата, това беше тяхната обща вечер! Външни хора нямаха място тук.

Но той не мислеше така. За него, изглежда, беше съвсем в реда на нещата точно сега да седне с приятелите си на масата за покер.

А може би очакваше, че Изабел ще им предлага бира и мезета и ще ги обслужва, докато се забавляват?

„Това си е чиста подигравка! Така е, когато действам против убежденията си! Исках ли да се върна в Маями? Не исках. А се върнах. Даже се втурнах да приготвям вечеря! Пфу! Хиляди пъти съм си казвала, че е излишно да се перча с домакинските си умения пред мъжете.“

И ето че сега стоеше насред кухнята с полуготовото ястие, за чието допичане нямаше ни най-малкото желание. Отпи още една глътка от бирата си, докато размишляваше каква тактика да предприеме.

Но преди да успее да обмисли добре нещата, чу висок смях в съседната стая и се заслуша в откъслечния разговор. Мъжете говореха за търга и Джулиън се хвалеше, че без малко щял да измъкне исфахана изпод носа ѝ.

„За кой ли пореден път се намесва този злощастен килим!“

— Но все пак тя е успяла да го купи! — гръмко се смееше Бърт.

— Само защото Пол ми попречи да качвам повече цената — отбраняваше се Джулиън.

— Пол винаги ще оплеска нещата — заключи Ричард.

Изабел в нямо отчаяние прокара пръсти през косата си. В този миг би удушила и тримата, след което щеше да ѝ остане достатъчно злоба и за самия Пол.

Джулиън се опита да защити приятеля си:

— Не бива да мислиш така за него, Ричард. Аз самият го бях помолил да ме спре навреме, преди да прехвърля трите хиляди.

— Три хиляди за един килим? — възкликна някой.

Изабел не можеше да различава добре гласовете. Открояваше само този на Джулиън.

— Тази дреболийка напълно си ги заслужава — малко занесено произнесе той.

— Така го казваш, като че ли съжаляваш, че не си успял да го купиш.

— Да, съжалявам — призна Джулиън. — Но можем да се обзаложим, че един ден ще го имам!

— Я виж ти! — ахнаха приятелите му.

Изабел примря.

„Негодник! Как можах да попадна в клопката му!“

От гняв ѝ прилоша и тя се хвана за ръба на масата, за да не падне. Беше почервеняла от възмущение.

Обикновено не губеше лесно самообладание, но фактът, че Джулиън се беше обвързал с нея, само за да се сдобие с исфахана, я хвърляше направо в отчаяние.

Смехът на мъжете долиташе до нея като изпод земята. Не желаше да ги слуша повече.

— Скъпа, извикай ни, когато се опече пилето! — дочу изведнъж Джулиън до себе си.

Току-що беше влязъл в кухнята — широко усмихнат, доволен и се държеше така, като че ли всичко беше наред.

— През това време ще изиграем няколко партии. Не бързай! Има време. Първо ще пийнем по едно, а после ще хапнем...

Тя стоеше безмълвно. Преглътна. Преглътна още веднъж, но буцата, заседнала в гърлото ѝ, не помръдваше.

— Изморена ли си? — попита той съчувствено.

Очевидно забелязваше, че нещо не е наред с нея, но предположенията му бяха съвсем погрешни.

— Аз също съм капнал. Дано момчетата не се задържат до късно.

— Дано... — беше всичко, което успя да му каже.

Направи огромно усилие да се сдържи. С такова удоволствие би запратила по Джулиън дървената дъска за рязане на зеленчуци.

— До скоро! — изчезна зад вратата той с още няколко кутии „Будвайзер“ и кубчета лед за уискито.

Проследи го мълчаливо с поглед. С трепереща ръка сложи бирената кутия върху масата. После излезе като насън от кухнята, взе

машинално чантата си от гардероба в коридора и тръгна към изхода. Отвори тихо вратата и се измъкна крадешком.

Едва когато се качи в червения голф, си отдъхна с облекчение. Вече не би могла нито да погледне Джулиън в лицето, нито да отговаря на въпросите му. Трябваше да изчезне колкото се може по-бързо оттук, иначе щеше да се задуши в яростта си.

Когато се престрои в автомобилната колона по магистрала I в посока север, за първи път след злополучно подслушания разговор задиша нормално. Прокара ядосано opakото на дланта си по носа и очите си и си избърса сълзите. Не искаше да си признае, че плаче. „От вятъра е“ — убеждаваше се сама.

Спря на следващата бензиностанция. Напълни резервоара догоре, изпи едно кафе и вдигна гюрука.

Беше унила и съкрушена. Но трябваше да продължи. Искаше да се отдалечи колкото е възможно повече от Маями и от Джулиън. Щеше да пътува цяла нощ. Това ѝ се струваше по-приемливо, отколкото да лежи в някоя хотелска стая и да се рови в преживелиците си от последните два дни.

„Направих грешка, е, добре! Сега се налага да си направя час по-скоро необходимия извод...“

V

Малко след като Изабел се измъкна тайно, Джулиън влезе в кухнята, за да вземе чипс. Изобщо не забеляза, че я няма. Затършува из шкафовете, както бе правил стотици пъти преди в определените за покер вечери. Беше ерген. И да се грижи сам за гостите си, бе съвсем в реда на нещата.

До края на вечерта не обърна внимание на отсъствието ѝ. Предположи, че е отишла да си легне. По едно време се сети за пилето и почувства, че е гладен, но глътка уиски го зальга. Приятелите му също не попитаха повече за нея и за вечерята, за която им беше подметнал още в началото на вечерта.

Колкото повече пиеха, толкова по-се отпускаха. Бяха напълно погълнати от покера, който веднъж седмично ги събираше заедно.

Бърт и Ричард си тръгнаха към три часа сутринта. Със смях и викове се качиха в предварително поръчаното такси, а Джулиън се върна вкъщи. Изгаси лампите в коридора и влезе в кухнята да си налее чаша вода. Блуждаещият му поглед попадна върху пилето. Парченце, макар и поизстинало месо щеше да му дойде добре, преди да се пъхне в леглото. Вдигна капака и забодя вилицата в студеното пиле. Месото беше почти сурово, но му се стори, че е само малко жилаво. Извади го върху една чиния и се опита да го нареже. Едва тогава разбра, че изобщо не е готово. Погнусен, отблъсна тук-таме кървящото пиле и учудено се втренчи в него. Беше пиян. В последните две игри претърпя тежки загуби и трябваше да се утеши с няколко чашки уиски.

Изведнъж се разсмя, захвърли всичко на масата, изгаси лампите и излезе. С несигурни крачки се отправи към спалнята. В радостно очакване тихо отвори вратата. Не искаше да смути съня на Изабел. Беше щастлив само да я погледа и да я притисне в обятията си. „Колко добре стана, че тя дойде при мен, въпреки че не се оказа кой знае колко надарена готвачка!...“

Тръгна пипнешком в тъмното. Стигна леглото и бързо изхлузи дрехите си направо на пода. После се наведе и привдигна лекото

одеяло, за да легне гол до Изабел. Едва тогава почувства, че леглото е празно. Изплашен, скочи и натисна един бутон на нощното шкафче. Матова неоновата светлина се разли из стаята. Джулиън се огледа и разтърси глава, за да се събуди от кошмарния сън.

Изабел не беше в спалнята! Той отвори със замах вратата и се втурна навън, светвайки по пътя си една след друга всичките лампи в къщата. Нямах я никъде.

Най-после се спря безпомощно в коридора и изгледа входната врата. „Дали си е отишла? Дали е отпътувала, без да се сбогува?“ Отвори широко и се озърна на всички страни в тъмнината. Колата ѝ я нямаше! Отстъпи крачка назад и ядосано блъсна тежката дъбова порта. „Какво означава това? Защо си е тръгнала, без да рече и една дума?!“

Стоеше потресен, докато не срещна собствения си поглед в огледалото. „Изглеждам като пълен глупак — помисли си. — Един гол, разрошен, пиан глупак! Какво се е случило?“ Все още не можеше да проумее. Не си спомняше да ѝ е казал нещо лошо, нито пък се бяха карали вечерта...

Мълчаливо се върна в спалнята, легна на леглото и затвори очи, за да се съсредоточи. Но беше много уморен, за да може да размишлява дълго. Лампите светеха из цялата къща, но това не му попречи да заспи скоро.

Беше мъчителен, кошмарен сън. За миг му се мярна Изабел сред вълните на океана, бореца се с окървавено противно пиле. Той се опита да стигне до нея, за да ѝ помогне, но вълните отново и отново го изхвърляха на брега, където накрая, след безброй неуспешни опити да се пребори със стихията, просто остана да лежи неподвижно.

Когато на сутринта се събуди, се чувстваше изтощен и отпаднал. Преди да си легне не бе смъкнал щорите и сега слънцето го жареше безмилостно. Обърна се на другата страна, за да не му пречи светлината, но жегата в стаята беше непоносима и скоро го вдигна от леглото.

Беше малко след десет часа. Обикновено към девет отиваше на работа. Пол сигурно бе звънял вече. Но телефонът не се чуваше в спалнята. Джулиън никак не обичаше телефонният звън да го буди сутрин.

Беше се изпотил и най-напред реши да влезе в банята. Под хладния душ умът му се поизбистри и той започна да размишлява по-

трезво. „Какво ѝ е щукнало изведнъж в главата? Бяхме толкова щастливи, чакахме с нетърпение нощта. Какво ѝ е развалило така настроението?“

Чак когато изпи едно кафе, му просветна. „Навярно не ѝ е била по сърце компанията на Бърт и Ричард! Може би не е могла да се примири с мисълта, че съм я пренебрегнал заради приятелите си и покера. Това е“ — удари се по челото Джулиън така, както прави човек, сетил се внезапно за нещо, което е било съвсем очебийно за останалите наоколо.

Телефонът извънтя и той скочи. Предполагаше, че е Пол. Сигурно отново щеше да започне да го обвинява заради безотговорното му отношение към работата. Но съществуваше и малка вероятност да е Изабел. С тази плаха надежда вдигна слушалката.

Беше Пол! И конското, което му изчете, беше съвсем на място. Мълчаливо изслуша всичко, което имаше да му каже за „безотговорните колеги“ и „приятелите предатели“.

Когато барутът му свърши, Джулиън спокойно изрече:

— Вземам си годишния отпуск!

— Какво? — изумено възкликна Пол. — Кога?

— Сега, в този момент — отвърна безцеремонно Джулиън.

— Днес?

— Да! — Джулиън предвидливо отдалечи слушалката от ухото си.

Щом Пол разбереше смисъла на думите му, щеше да избухне. А не би могъл да изтърпи виковете му в този момент. Главата му се пръскаше.

— Човече, мръднал ли си? — наистина изрева Пол в мембраната. — Трепя се тук заради тебе и дори се отказвам от свободния си следобед и любимия си голф! Ти ми обеща, че ще се реваншираш! И какво сега? Не, не... Това е върхът! Аз...

— Пол, съжалявам!... — малко неудобно се почувства Джулиън.

Но нямаше какво повече да каже. Обстоятелствата изискваха спешно да излезе в отпуск.

— Съжаляваш? — възмути се Пол. — Това ли е всичко, което ти хрумна да кажеш? Съжалявал... Пфу! Извинението ти не струва за мене и пукната пара! Преди да излезеш в отпуск, ти заповядвам да

дойдеш на работа и да ми върнеш дежурствата! Чуваш ли? И чак тогава спокойно бихме могли да обсъдим заедно графика на отпуските.

— Излизам днес в отпуск, Пол, не разбираш ли? — не отстъпваше Джулиън. — Друг вариант няма! Извини ме, моля те!

— Виж какво, сядаш в колата и идваш веднага! — Пол вече крещеше в изстъпление. — Чуваш ли? Ако до половин час не си тук, ще те осъдя за неустойка в договора! И тогава ще трябва да напуснеш и да ми платиш една доста тлъста сумичка! Помисли си! Но не чак толкова дълго! Ще те съсипя, ако не ми се появиш още днес пред очите! В състояние съм да го направя, знаеш добре това!

— Гледай си работата! — уморено повдигна рамене Джулиън. — Ще се обадя. Хайде, до скоро!

И той затвори, преди Пол, поел си отново въздух, да успее да изрече следващите яростни заплахи. Върна се обратно в кухнята и си допи кафето. След това пъкна пилето в миксера за отпадъци, смля го и изплакна съдовете.

Вероятно щеше да му се наложи да отсъствува повечко от къщи. Затова събра най-необходимите вещи в един сак и си поръча такси. Най-напред отиде до работата си. На паркинга отпред съзря поршето си. Хвърли сака вътре и седна зад волана. Отби се в Клуба на автомобилистите, където се запозна с всички възможни пътища, водещи до Калифорния и Санта Барбара.

Взел необходимите му карти и принадлежащите към тях пътеводители, указващи адресите и телефонните номера на намиращите се по пътя хотели, Джулиън се отправи към телеграфо-пощенската централа за Западните щати.

— Искам да изпратя няколко телеграми.

— Разбира се, господине — кимна му служителят зад гишето и извади молива иззад ухото си.

— До госпожица Изабел Морган, хотел „Бест Уестърн“. „Скъпа Изабел, моля те почакай ме...“ — започна да диктува Джулиън.

— Още не сте ми съобщил адреса, господине! — прекъсна го мъжът и го погледна над очилата си с дебели рогови рамки.

— Адресите ще ви кажа най-накрая. Няколко са — сбърчи чело той.

Сега никой не биваше да го прекъсва. И без това му беше трудно да съчини най-подходящия текст, който би могъл да спре Изабел. Тя

навярно беше бясна и едва ли щеше да се трогне от някоя нескопосна телеграма.

— Няколко адреса? — не млъкваше чиновникът. Беше съвсем объркан и гледаше безпомощно Джулиън. — И няколко получателя, нали?

— Не, всичките телеграми са до госпожица Изабел Морган.

— Нима е възможно тази Изабел да живее на толкова места едновременно? — почти възмутено прозвучаха думите на човека зад гишето.

„Ако този тук е дошъл да се избудалка, сгрешил е! При мен не минават подобни шегички!“ — помисли си той.

Джулиън поклати отрицателно глава и се ядоса, че трябва да му дава обяснения надълго и нашироко. „Защо този плешив досадник просто не приеме телеграмата ми и не я изпрати на указаните адреси? И защо, по дяволите, е необходимо клиентът да споделя личните си работи със служителите?!“

— Разбира се, че е невъзможно госпожица Изабел да бъде открита на всичките адреси едновременно — раздразнено отвърна той. — Но това изобщо не ви интересува! По-добре запишете сега телеграмата. После ще говорим за адресите.

— Както желаете, господине! — съгласи се неохотно служителят, като отново се помъчи да бъде учтив.

— „Скъпа Изабел, моля те почакай в хотела, докато пристигна. На път съм, трябва да говоря с теб, преди да е станало късно. Джулиън“ — продиктува текста до края.

Нямаше и представа дали точно тези думи щяха да стигнат до сърцето на Изабел. Но не можа да измисли нищо по-добро.

— И за къде да изпратя тези телеграми, господине? — осведоми се чиновникът с полуиронична усмивка, която го вбеси.

— До Изабел Морган — започна той, разгръщайки пътеводителя на Автомобилната асоциацията на САЩ.

— Това вече го казахте, господине! — припомни му служителят. — Сега дайте адресите!

— Един момент! — измърмори Джулиън и разтвори първите страници, които си беше отбелязал. — „Бест Уестърн“, Бимон, Тексас...

След това набързо продиктува и адресите на всички хотели от веригата „Бест Уестърн“ в Хюстън, в Сан Антонио, във Форт Стоктън, в Ел Пасо, в няколко по-малки, но интересни от туристическа гледна точка селища, във Феникс, във Форт Уърт и в Далас. В някои градове посочи два или три адреса. Накрая сумата, която трябваше да заплати, беше доста впечатляваща. Но само така можеше да бъде сигурен, че поне едно от посланията ще стигне до Изабел, дори ако тя се отдели от магистралата I-10 и, да кажем, свие по I-20, за да посети примерно Форт Уърт или Далас.

Сега Джулиън бе вече готов да се впусне в преследване. Преди да напусне Маями, той се отби в един колумбийски ресторант и си поръча богата закуска — наденички, пилешки бутчета, бекон и, разбира се, апетитните енчилади — пълнени тестени топки. След вкусотиите изпи едно силно черно кафе и едва тогава се почувства готов да понесе всичките неудобства и рискове на предстоящото пътуване.

Беше изчислил точно къде най-рано би настигнал Изабел. Преди границата между Луизиана и Тексас нямаше никакъв шанс. А до там трябваше да шофира с възможно най-голяма скорост.

Пое по „Търнпайк“, който щеше да го изведе най-бързо на север. Докато се движеше из градската част на Маями, беше принуден да се съобразява със скоростните ограничения. Но едва оставил зад себе си „Броуърд кънтри“, даде газ. Беше късен следобед и искаше навреме да се измъкне от Южна Флорида, преди да се е стъмнило съвсем.

Изабел пътува цяла нощ. Призори изпи едно кафе и изяде един сандвич в малко крайпътно заведение в близост до красиво езеро.

Не беше в добро разположение на духа. Първоначалната ѝ раздражителност бе отстъпила място на дълбокото разочарование.

Когато след половин час остави езерото зад себе си и се понесе покрай живописния морски бряг, реши да отхвърли всички неприятни мисли от себе си. Не трябваше да изпада в депресия. Впери поглед в красивата природа, в стръмните крайбрежни скали и бушуващото море. Направи опит да се разсее, но почти не ѝ се удаде.

Към обед стигна Алабама. Спря край самотен залив. От сака си измъкна бански костюм и се преоблече в сянката на една скала.

Плажът беше пуст. Беше пладне и наоколо не се виждаше жива душа.

Потопи се предпазливо. Водата беше студена, много по-студена, отколкото на юг, към Кокоа Бийч. Но я поободри малко. Дори се постопли, когато поплува навътре. После седна на един камък недалече от колата си и се попече на слънце. Беше се поосвежила и се чувстваше много по-добре. Стопи се дори умората ѝ от няколко часовото шофиране.

Щом стигна Мобиле, първата ѝ работа беше да похапне добре. Влезе в един ресторант и си поръча богат обед от печено месо, салатата и десерт. Беше вече късно и локалът беше пуст. Когато се наобядва, почувства, че ѝ се доспива. Но този път нямаше за къде да бърза.

Качи се в голфа и излезе извън града. На няколко мили от него видя мотел, който ѝ хареса отвън, макар че не беше от категорията на „Бест Уестърн“. Само магистралата го делеше от морския бряг. Успя да вземе стая с изглед към морето, тъй като в такъв необичаен час стаите все още не бяха заети.

Преди да си легне, се разходи по брега. Откъм морето подухваше приятен свеж бриз. Такъв влажен и хладен въздух в Маями нямаше. Щом се захладеше понякога, а това ставаше твърде рядко, горещината се стопяваше само за ден или два, и то в периода от края на ноември до началото на януари.

Заспа мигновено, щом сложи глава на възглавницата, и спа непробудно чак до сутринта. А вечерта се бе опасявала, че ще будува, и че цяла нощ ще я мъчат мрачни, безутешни мисли...

Когато се събуди и погледна огряното в слънце море, не можеше да повярва, че е спала толкова добре и спокойно. „Къде отиде мъката ми? Нима вече забравих неприятния епизод от Маями и разочарованието си?“ По-добре да не си бе задавала тези въпроси! При първата мисъл за Джулиън сълзите отново се появиха на очите ѝ. Като че ли беше докоснала все още кървяща рана.

„Е, добре, още ме боли — примири се тя и си избърса сълзите. — Не бива да мисля повече за това.“

Взе душ и се гримира дълго и старателно. Макар че ѝ предстоеше да бъде сама в колата през целия ден, искаше на всяка цена да заличи следите от умората и напрежението.

Когато пресече границата с Луизиана, часът беше десет. Беше закусила вече и нямаше за къде да бърза. Ню Орлианс не я

интересуваше особено. Ето защо продължи нататък. Искаше да види повечко неща в Тексас. Досега беше ходила само веднъж в Далас, и то по служба. Но с удоволствие би разгледала милионния Хюстън — напълно непознат за нея. А защо да не се отбие и в Сан Антонио? Всичките ѝ познати разказваха невероятни неща за Сан Антонио. За Аламо — прочутата крепост в центъра на града, за Ривъруолк — красивия парк край реката, осеян с кокетни магазинчета и уютни кафенета.

Самочувствието ѝ се възвръщаше. С удоволствие би се позабавлявала по пътя си за Калифорния. Но все пак, колко по-добре би било да се наслаждава на всички тези красоти в нечия компания, а не абсолютно сама...

„Бих могла да си намеря някого — ядосано си мислеше задминавайки един фолксваген от Охайо, който криволичеше зигзагообразно по пътя. — Който и да е той, няма да е по-лош от оня тип от Маями!“

„Тип от Маями“ — така току-що бе нарекла в мислите си Джулиън. И така щеше да го нарича занапред! Ако изобщо допуснеше някога мислите ѝ да се върнат отново към него! Но колкото и да се стараеше, не можеше да го изтрие от съзнанието си.

Включваше например радиото в колата и — ето ти! — песен на Елтън Джон. Разбира се, чиста случайност, но звучеше точно любимата мелодия на Джулиън!

Или погледът ѝ случайно попадеше на огромния крайпътен надпис „Джулия“, рекламиращ известно марково бренди. И отново се сещаше за Джулиън! „Джулиън, този мошеник! Заради някакъв си килим, заради някакво си невзрачно парче тъкан да ми разиграва такава недостойна комедия!“

Ядно пхна една касета в касетофона. „Мадона! Това вече е музика по вкуса ми. При такива ритми бих мислила за всичко друго, само не и за Джулиън...“

Бедната Изабел! Колко се лъжеше. Само след няколко такта музиката нахлу в кръвта ѝ, сърцето ѝ лудо заби, тялото ѝ потрепери и споменът за прекараната с Джулиън нощ се събуди отново. „Проклятие! Проклятие! Проклятие! — трепереше тя от гняв. Извади касетата. — Нима никога в живота си не ще мога да слушам музика, без да мисля за този негодник?“

Засмя се горчиво. Мисълта ѝ се стори абсурдна. Но смехът стори чудо. Засмя се още веднъж, после отново, и отново... Смееше се високо и се самозаразяваше все повече и повече...

Каквото и да се беше случило, нямаше смисъл да се измъчва. От цялата история излезе с ясен поглед върху нещата, без да си прави никакви илюзии. „Трябва да се радвам, че толкова скоро успях да опозная истинския Джулиън и да се отърва от него!“

Но Изабел не беше особено радостна.

Още същия ден стигна в Хюстън. Малко неохотно се изкачи по задръстеното от коли платно на магистралата, за да добие общо впечатление от града.

Скайлайк беше впечатляващ. Изабел успя да различи и двата градски центъра, за които бяха споменавали познатите ѝ. Но когато се спусна надолу и потъна в дълбините между небостъргачите, големият град загуби доста от очарованието си.

Улиците бяха пусти. Не се виждаше жива душа. Само няколко скитници се шляеха насам-натам, а наоколо имаше повече паркинги, отколкото магазини.

Изабел истински се зарадва, когато откри един от любимите си хотели „Бест Уестърн“ и паркира в подземния му гараж.

— Госпожица Морган? — въпросително вдигна очи към нея администраторът, когато тя попълни адресната карта. — Госпожица Изабел Морган?

— Да — отговори му учудено.

„Защо този администратор от Хюстън се интересува тъкмо от мен? Та той изобщо не ме познава, нито пък съм направила предварително резервация.“

— Има телеграма за вас, госпожице Морган — служителят любезно ѝ се усмихна.

— Телеграма? — озадачи се Изабел. — Не може да бъде! Никой не знае, че съм отседнала във вашия хотел. Дори самата аз само преди час не знаех, че ще дойда точно тук!

— Може и така да е, госпожице Морган. — Старият побелял мъж я гледаше с благи очи. — Но това не променя нещата. Тази телеграма е за вас. Вижте, тук е написано „До госпожица Изабел Морган, «Бест Уестърн», Хюстън, Тексас“.

— Може би има и друга Изабел Морган? — настояваше на своето тя и като че ли ѝ се искаше това да е просто едно обикновено недоразумение.

— Може, но не и тук, в хотела — беше категоричен администраторът.

— Наистина ли? — не знаеше вече какво да мисли Изабел.

Човекът ѝ подаде телеграмата.

— Може би ще е най-добре да я отворите, за да разберем наистина за вас ли е, или не — предложи ѝ той.

— Добра идея.

Разкъса плика. Започна да чете и когато стигна до подателя, усети как бузите ѝ пламнаха. Вдигна глава.

— Мисля... Това е... — запъна се Изабел.

Възрастният джентълмен я прекъсна с бащинска усмивка:

— Е, видяхте ли? Все пак е за вас! Надявам се, че е добра новина.

— Да, да... — измърмори неуверено тя, смачка телеграмата и я пхна в джоба на панталона си.

Насочи се към асансьора.

— Ще ви повикам носач, един момент, госпожице Морган! — извика след нея администраторът, но Изабел само махна отрицателно с ръка.

— Благодаря! Няма нужда. Сама ще се оправя.

Беше така обърквана, че не желаше никой да я вижда повече в това състояние.

Когато се качи в стаята си, напълно смазана се хвърли по гръб на леглото и се втренчи в тавана. „Значи трябва да стоя тук и да чакам.“ Сърцето ѝ лудо заби. „Но защо се вълнувам? Нали вече взех единствено правилното решение и смачках телеграмата. Защо просто не я изхвърля и да забравя всичко?!“

Скочи от леглото, бръкна в джоба на тесните си джинси и я извади. После се огледа и откри едно кошче до телевизора. Отиде и пусна в него листчето хартия, което беше причината за това непоносимо объркване в нея. След това въздъхна с облекчение и се отпусна отново в леглото. „Така. Свършено е! Край на комедията“ — мислеше си тя.

Но се лъжеше. Текстът на телеграмата стоеше все пред очите ѝ, като че ли Джулиън го беше изписал на тавана. „Да го чакам! Имал да обсъжда нещо важно с мен. Какво ли още има да ми каже? Сигурно ще иска да говорим за исфахана. Ама разбира се, че ще стане дума точно за това!“

Ядосано скочи и отиде в банята. Искаше да напръска лицето си със студена вода, за да се освежи. Това беше един от методите ѝ да се съсредоточи и да си върне самообладанието. „Само заради няколкото реда, написани от някакъв си зъболекар, без малко да загубя напълно почва под краката си!“

Преоблече се и слезе в бара. Реши да пийне нещо по-силно, после да хапне в ресторанта, а на сутринта да отпътува веднага, щом се събуди.

Обществото в хотела беше подбрано и изискано. Барът беше английски тип — комбинация от тъмно дърво и стъкло — и почти празен. Изабел седна и си поръча едно уиски. Барманът ѝ предложи „малко развлечения“, но Изабел любезно отхвърли предложението му. Въртеше замислено чашата си в ръка и отпиваше от време на време. „Странно как Джулиън е разбрал, че ще тръгна точно за Хюстън? Ако просто случайно е отгатнал, как се е сетил в кой хотел ще отседна?“

— Още едно уиски, моля! — поръча тя.

Едва ли щеше да реши сега проблема. Но не можеше да не му признае находчивостта. Усмихна се вътрешно. „Той навярно напосоки е изпратил телеграмата в един от хотелите на «Бест Уестърн» в Хюстън, тъй като познава слабостта ми към тези хотели. Това ще е обяснението! И сега какво, да го чакам ли?“ От телеграмата се подразбираше, че я е последвал. Разгледа внимателно посетителите на бара. Никой не ѝ приличаше на Джулиън. Успя да надникне и в голямата банкетна зала, но и там го нямаше. Не можеше толкова бързо да я е застигнал! Онази нощ тя бе пътувала непрекъснато. А Джулиън вероятно до късно бе играл покер. „И кога ли е забелязал, че ме няма?“

Изабел се усмихна злорадо, като си представи студеното, прогизнало във вино полусуrowо пиле — вечерята на Джулиън! „Сигурно го е поднесъл на приятелите си в този вид, без да го погледне предварително.“ Забавляваше се страшно. Остави празната си чаша на барплота и се надигна. Беше гладна. „Сега ще си поръчам разкошна

вечеря и после ще ида да си легна. А дали утре ще продължа, или ще чакам, ще видим. Имам достатъчно време да преценя какво да правя.“

VI

В това време Джулиън се носеше по магистрала I-10 на запад. Поршето му най-последно имаше възможност да покаже на какво е способно.

Досега на два пъти полицията го беше засичала с превишена скорост. Първия път един шериф се беше спотаил с мотоциклета си в храсталаците край пътя и когато Джулиън профуча покрай него с осемдесет мили в час, той го догони с надута сирена. На Джулиън не му остана друг избор, освен да спре на банкета и смирено да отговаря на въпросите на полицаия, за да не настрои срещу себе си цялата пътна полиция на Луизиана. Ако не беше се подчинил, навярно щяха да го преследват, да го арестуват и да го държат поне едно денонощие зад решетките.

— Малко съм попревишил скоростта, сър — усмихна се угоднически той, когато шерифът се приближи до поршето.

— Документите, моля! — Полицаят не беше в добро настроение.

— Ето — учтиво се пресегна Джулиън през отворения прозорец.

— Известно ли ви е с каква скорост карахте? — блюстителят на реда строго го погледна.

Беше млад човек и сигурно се подразни, че навярно никога нямаше да му се удаде възможност да се качи на такава бърза спортна кола.

— С около осемдесет мили. — Думите на Джулиън прозвучаха гузно.

— А знаете ли с колко е разрешено да се кара тук?

— Знам, сър... С шейсет и пет. Само исках да изпробвам мощността на двигателя. Иначе при тази скорост, която се разрешава по нашите пътища, скоро ще ръждяса. Тъкмо се канех да намалая, когато ме спряхте...

Джулиън се усмихна широко и подкупващо. С тази усмивка успяваше да внуши на пациентите си, че при него могат да бъдат

спокойни, че не съществува никакъв риск за здравето им, когато той се грижи за тях. Но при шерифа номерът му не мина.

— Скоростните ограничения важат за всеки, господине, независимо кой каква кола кара! — поучително рече той. — А ако двигателят ви наистина ръждяса при тукашните правила и закони, купете си една хубава американска кола и няма да имате проблеми!

После замълча и попълни акта за глобата. Подаде го на Джулиън, козирува и с отмерена крачка се върна при мотоциклета си. Джулиън погледна квитанцията. „Шейсет долара!“ Това беше максималното наказание за превишаване на скоростта над 15 мили в час.

Ядоса се и отново натисна газта. След първите сто метра обаче намали. Ядът му попремина, пък и не му беше сега времето да си създава главоболия с полицията.

Този ден измина доста мили. Утре според изчисленията му трябваше да настигне Изабел. А тя сигурно вече го чакаше някъде из Тексас.

Всъщност, не беше особено сигурен дали телеграмата му ще има успех, но горещо се надяваше да е така. За поражение не смееше да мисли. Все още всичко беше пред него, съществуваха различни възможности и варианти да си върне Изабел.

Наближаваше Лейк Чарлз. По пътя до него, наред с безбройните маслени рафинерии, от двете страни на шосето бяха построени много мотели и крайпътни заведения. Паркира до един хотел „Бест Уестърн“ и се огледа за червен фолксваген голф. От тук нататък трябваше да претърсва всеки хотел от тази категория, докато най-после открие Изабел.

Не забеляза никакъв голф сред колите и продължи по-нататък. Спря пред скромен малък мотел, създаващ впечатление за уют и удобство. Нае стая и внесе сака си. Стаята отговаряше напълно на представите му за обикновено, но с вкус подредено хотелско помещение.

Беше изгладнял ужасно. От собственичката на мотела се осведоми къде може да намери приличен ресторант, за да похапне. Тя му предложи едно барбекю съвсем близо, на ъгъла.

Лейк Чарлз представляваше оживен център за маслодобив. Затова локалът беше пълен предимно с мъже. Дори и кухнята на

заведението бе съобразена с вкуса на „силната“ половина от човечеството...

Скарата беше толкова разнообразна и богата, че Джулиън остави почти половината си порция. Даже за неговия вълчи апетит в този момент яденето беше прекалено много. Любезната сервитьорка предложи да му опакова остатъка от вечерята, но той отказа.

Изпи няколко бири и единственото, което му се прииска, беше да легне и да спи дълбоко и дълго. Помоли на рецепцията да го събудят сутринта в осем.

Спа непробудно, докато на вратата не се потропа.

— Благодаря! — извика сънено.

— Желаете ли кафе, господине? — попита мъжки глас отвън.

— Да, може! Едно кафе ще ми се отрази добре — отвърна Джулиън и се надигна.

Вратата беше на две крачки от леглото. Отвори рязко и се озова лице в лице с камериера — негър, който се вмъкна в стаята с поднос в ръка.

— Моля, господине, заповядайте! — Негърът сервира кафето върху малката масичка до прозореца.

Джулиън бръкна в панталона си, метнат върху стола, и потърси дребни пари за бакшиш. Видя, че са му останали само петачки, поколеба се за миг, после извади една банкнота и я пъкна в ръката на служителя.

— Боже мой! — възкликна тъмнокожият, но веднага се овладя и изведнъж се разбърза. — Благодаря, господине, сърдечно ви благодаря!

— Приятен ден, драги! — усмихна му се Джулиън.

Денят щеше да е добър и за него самия. В това беше сигурен. Днес щеше да догони Изабел.

Но това се оказа не толкова просто, както си го бе представял. Когато стигна до Хюстън, беше вече обед. Спусна се надолу по централната улица и действително откри хотела, в който бе отседнала. Но така бързаше, че претърси само огромния паркинг пред него и като не откри червения голф, разочарован потегли по-нататък. До летището би трябвало да има още един хотел от същата верига. „Може би там ще имам повече късмет...“

Джулиън беше достатъчно наблюдателен, но не забеляза подземния гараж. Там кротко си стоеше лъскавият кабриолет на

Изабел. А тя самата, след дълги вътрешни терзания, беше решила да си седи в хотела и да го чака.

Изабел се събуди в страхотно настроение. Влезе в банята и в унес се зае да втрива балсам в тялото си. Леко започна да масажира кожата на гърдите си, на плоския си корем и ханша, на бедрата си, а след това застана под душа и се отпусна под ласкавите топли струи, вдигнала нагоре лице и затворила блажено очи.

Щеше да бъде хубаво да прекара още една нощ с Джулиън. В този момент ѝ бе все едно дали е негодник, или не. Бяха изживели заедно чудесни мигове. А може би очакваше нещо повече... „Разбира се, това не е голямата, неповторимата, истинската любов. Е, и какво от това? Не мога ли да бъда щастлива с него, макар и за малко?“

Спря водата и се избърса с хавлията. Очите ѝ блестяха в радостно очакване. „Джулиън скоро ще бъде тук!“

Грижливо си подбра тоалета: светли чорапи с ръб, бежова мини пола и памучен син пуловер с къси ръкави и дълбоко деколте, който свободно падаше над полата. Косата ѝ блестеше и ухаеше след банята. Подчерта в леки тонове устните си и освежи миглите си със син туш. Руж не ѝ беше необходим. Страните ѝ руменееха от възбуждане. Бежови обувки с високи токове допълваха ансамбъла ѝ.

Когато премина през фойето на хотела, отправяйки се към ресторанта за закуска, към нея с копнеж се насочиха много мъжки погледи.

— Кафе ли да ви донеса? — попита любезно сервитьорката, когато Изабел се настани на малката масичка до прозореца.

— Не, по-добре чай — помоли тя. — И един сандвич, ако обичате!

— Не желаете ли да поръчате нещо повече от бюфета? — осведоми се момичето.

— Не, благодаря. Донесете ми само сандвич.

Нямаше никакъв апетит. Чувстваше някаква необяснима възбуда. Усещаше тръпки по кожата си.

Изпи чая на малки глътки и отхапа няколко залъка от сандвича. От време на време поглеждаше часовника на ръката си. Беше едва девет! Струваше ѝ се, че времето никога не е минавало така бавно,

както този предобед. Не можеше да прецени колко време ще трябва да чака Джулиън в хотела. Той можеше да влезе в ресторанта всеки момент, а възможно бе да се наложи да го чака и чак до вечерта.

„Не — тръсна глава решително тя. — Не мога да вися тук и да чакам цяла вечност! Ще бъде непоносимо!“

Реши да се държи така, като че ли нищо не се е случило. „Ще разгледам Хюстън и ще си намеря някое по-полезно занимание.“

Отстрани чинийката със сандвича. После хвърли поглед към добре заредения бюфет. „Защо да се зальгвам с това полуизсъхнало парче хляб?“ Апетитът ѝ започна да се възвръща.

След кратко колебание си поръча прясна плодова салата, три палачинки, яйца на очи с бекон, хрупкава кифличка и чаша леденостудено мляко. Щом като си похапна добре, се почувства превъзходно. Деловитостта ѝ се върна. Гъделът под кожата ѝ изчезна.

На рецепцията узна, че в единайсет пред хотела ще чака автобус за желаещите да разгледат града. Сега беше малко след десет. Изабел си купи от павилиона вестник и зачака. Но този път чакаше нещо конкретно и сигурно — маршрутния автобус. Затова четирийсетте минути във фойето не ѝ се сториха чак толкова непоносими.

Обиколката из града я откъсна за още три часа от мислите за Джулиън и предстоящата среща. Но когато в два следобед се върна в хотела, Изабел просто не можеше да си намери място от нерви. Попита на рецепцията дали не са я търсили и естествено беше разочарована, когато разбра, че никой не е питал за нея. Утеши се с мисълта, че Джулиън не би могъл да я настигне толкова скоро заради голямата преднина, която си беше осигурила първата нощ.

Когато най-после настъпи вечерта, самоувереността ѝ беше изчезнала напълно. Изобщо не се надяваше вече, че Джулиън ще дойде. Съкрушена седеше в стаята си и обмисляше колко дни да остане още в Хюстън.

Беше си поръчала хамбургер и бира от румсървиса, но нямаше и най-малкото желание да вечеря. Постоянно ставаше, отиваше до прозореца и се взираше надолу, към уличната тъмнина.

Легна си и пусна телевизора, за да се поразсее малко. Заспа късно и спа сравнително неспокойно. Лудешката стрелба от уестърна и двете криминалета, които бе успяла да издържи до края, я преследваха дори и насън.

Затова не беше чудно, че на другата сутрин се събуди уморена и разстроена. Облече набързо една тениска и джинси и напъха нещата си в сака. После слезе до рецепцията.

Не попита дали има някакви вести за нея, а плати сметката си и изкара колата си от гаража. Хюстън нямаше да остане в спомените ѝ като града на мечтите ѝ. Направо се зарадва, когато голфът ѝ се понесе по магистралата, а табелките сочеха към Сан Антонио.

„Сан Антонио ще ми донесе навярно повече късмет. Трябва да се примиря с фактите и отново да стана господар на съдбата си. В края на краищата, бях деловита, предприемчива и истински щастлива, преди да срещна този маямски негодник!“

В същото време „негодникът от Маями“ обезсърчен напусна района на летището в Хюстън. Беше толкова сигурен, че ще срещне Изабел тъкмо в този град. И точно поради тази причина разочарованието му беше огромно.

Беше гладен, жаден и изморен. Но решително зави по I-10. Ако Изабел бе тръгнала с туристическа цел, едва ли щеше да пропусне Сан Антонио. За всеки турист мексиканският град беше голяма атракция.

По магистралата извън територията на Хюстън движението от коли намаляваше и Джулиън натисна педала на газта. Пийна вода от бутилката в колата, като не откъсваше поглед от платното пред себе си. Беше в лошо настроение. А и пейзажът наоколо беше еднообразен и сив. Далече отпред забеляза камион, спрял встрани от пътя. „Сигурно е спукал гума“ — помисли си. Когато се приближи и ясно различи маямската регистрация върху номера на ремаркетото, така рязко натисна спирачките, че щеше да забие глава в стъклото. При изсвистяването на гумите шофьорът на камиона се обърна неспокойно към поршето. Джулиън му махна с ръка за поздрав и паркира на банкетата.

— Здравсти! — поздрави го.

— Здравсти! — отвърна му едрият мъж в карирана риза и го погледна подозрително.

— Гумата ли? — запита Джулиън, като премисляше как да подхване разговора.

— Оста се счупи. Не виждате ли? — сърдито вдигна рамене шофьорът.

— Лоша работа — кимна Джулиън състрадателно.

— На всеки може да се случи — кратко му отговори мъжът.

— Е, поне товарът не се е повредил — засмя се Джулиън и посочи ремаркетото. — Мебели карате, нали?

Емблемата върху каросерията беше на една известна мебелна фирма в Маями и Джулиън беше твърдо убеден, че в ремаркетото се намираха мебелите от дома на Изабел. Със същия този камион бе възможно да прекарват багажа си хиляди други американци, преселващи се от изток на запад, но някакво вътрешно чувство подсказваше на Джулиън, че това са именно вещите на Изабел.

— Ние трябва да спазваме договорените срокове — обидено се обърна към него шофьорът, — и работата съвсем не е за подценяване, когато ни се случи на път такава неприятност.

— За къде пътувате? — осведоми се Джулиън.

— За Калифорния.

— Интересно!

— Хм... — прокашля се едрият мъжага.

Той се беше качил на стъпалото под кабината й протягаше ръка към хладилния бокс, откъдето измъкна кутия бира.

— А къде отивате по-точно в Калифорния? — продължи да разпитва Джулиън и завистливо го погледна.

Едва бира би му дошла сега съвсем добре! Беше обед и слънцето прежуряше надолу по прашния път.

— За Санта Барбара — отвърна шофьорът, след като пресуши на един дъх бирата и избърса с опакото на ръката пяната около устата си.

Очите на Джулиън блеснаха победоносно. „Нека посмее някой да твърди, че ми липсва интуиция! Санта Барбара! Само на Изабел може да е този багаж!“

Сега трябваше да подходи спокойно и умно спрямо недружелюбния шофьор, за да изкопчи по най-неподозрителния начин новия й адрес. Не биваше да събуди недоверието му, избързвайки с въпросите си, и да не се издаде.

— Отдавна ли сте тук? — започна отдалеч.

— От около един час.

— Някой обади ли се за влекач до пътната служба? — Джулиън се облегна на ремаркетото.

— Естествено! Или си мислите, че ще вися тук толкова време и спокойно ще си говоря с вас?

— Не-е-е, разбира се, че не... — проточи смутено Джулиън.

После замълчаха. Джулиън с надежда погледна към новия си познат, който с видимо удоволствие отпиваше от втората бира. Ако го почерпеше, навярно атмосферата нямаше да е толкова тягостна.

— Да имате случайно още бира? — осмели се да го помоли.

— Имам — отвърна кратко здравенякът, но не се и помръдна от мястото си.

— Мога ли да си купя една от вас? — след кратко колебание попита Джулиън. — Страшно съм жаден. Такъв прахоляк е по тези шосета, пък и това слънце сега, по обяд...

— Всичко е точно така, господине — прекъсна го шофьорът и сложи ръка над очите си, за да го огледа по-добре. — И поради тази причина съм си запазил още няколко в хладилника. А вие се качвайте по-бързо в колата си и да ви няма! Окей?

— Добре, добре — отстъпи крачка назад Джулиън. — Само още един въпрос. Непременно трябва да науча адреса, на който ще доставите пратката в Санта Барбара. Няма да ви навреди, ако ми го кажете!

При тези думи той измъкна портфейла си, натъпкан с долари и извади няколко банкноти.

— Задръжте парите си, човече! — заплашително тръгна към него здравенякът. — Нямам право да ви дам адреса, но и да имах, не бих го сторил. Не можете да ме подкупите. Изчезвайте веднага от пътя ми! И не чакайте да повтарям!

Джулиън прехапа устни. „Постигнах точно това, от което се страхувах!“ Но преди още да му хрумне каквото и да било, за да настрои шофьора по-любезно към себе си, с крайчеца на окото си мярна яркочервен автомобил да профучава край тях.

Бързо извърна глава и се стъписа, когато върху табелката на голф кабриолета разчете номерацията от Флорида. А и зад волана му несъмнено седеше жена...

С два скока се намери в поршето си. Шофьорът на камиона подсвирна от изненада. Не очакваше да изплаши така лесно досадника!...

С треперещи ръце Джулиън включи двигателя. Шосето се виеше пред него пусто и безлюдно. Трябваше на всяка цена да настигне фолксвагена. Че е Изабел, в това беше абсолютно сигурен. Такъв страхотен късмет не му се беше дори и присънвал... Трябваше да настъпи здраво педала и да овладее нервите си.

Обикновено шофираше удобно облегнат на седалката си, с небрежно отпусната дясна ръка на волана. Сега се приведе неволно напред, като че ли в тази поза щеше да види по-скоро колата на Изабел. Стиснал челюсти, той чуваше само бученето на мотора и ударите на сърцето си. Поршето летеше с бясна скорост. Цялото му внимание бе приковано в колите, които изплуваха в далечината пред него и секунди след това изчезваха като сенки зад гърба му. Просто не повярва на очите си, когато най-последно съзря червения кабриолет... Без да намалява скоростта, Джулиън се изравни с автомобила на Изабел и натисна клаксона. Помаха с ръка и ѝ направи знак да свие в отбивката и да спре.

Всичко това можеше да си го спести. Изабел го беше видяла в страничното огледало още на шосето при камиона и вече се бе съвзела от първоначалното си стъписване. Докато я следваше неотлъчно като черна сянка, бе имала достатъчно време да обмисли поведението си към него. Ето защо гледаше неотклонно напред и не реагираше нито на клаксона, нито на ръкомаханията му.

— Не може да бъде! — ядоса се Джулиън.

Отново изравни поршето си с кабриолета и натисна продължително клаксона. Изабел седеше като вкаменена и не помръдваше.

Той я задмина малко и яростно замаха с ръка. Поршето заплашително скъси дистанцията спрямо голфа. Изабел леко кривна надясно. Поизплашена, хвърли бегъл поглед към Джулиън, когато колата ѝ навлезе в грапавото, покрито с пясък и чакъл странично платно. „Да не е полудял?! — мина ѝ светкавично през ума! — Та той просто иска да ме изтласка от пътя!“

Джулиън с разкривено от ярост лице ѝ махна отново:

— Мини вдясно!

Но Изабел само поклати глава и даде газ.

Той направо излезе от кожата си. Сети се неволно за един филм, който бе гледал преди много време. В него се разказваше за някакъв

шофьор на автомобил, преследван от тежкотоварен камион и избутан накрая от пътното платно. Това, което ставаше сега, също беше рискована игра със смъртта. Ако в яда си Изабел реагираше погрешно, или ако се разконцентрираше, можеше да предизвика тежка катастрофа. Рязко намали скоростта. Поршето изостана. „Трябваше да се овладее. Нищо не се постига насила...“

Изабел също намали. Джулиън свали до 55 мили в час, но продължи да поддържа дистанцията. „Ще почакам, докато сама решиш да спреш“ — помисли си той и посегна към бутилката с водата. Отпи голяма глътка и това му подейства успокояващо.

„Какво се е случило с Изабел? Защо не иска да спре и да си поговорим като възпитани хора? Дали е получила поне една от телеграмите ми? И защо не ме е дочекала?“

Въпросите разкъсваха душата му. Внезапно натисна рязко спирачките. Разстоянието между колите беше драстично скъсено. Отсечката от пътя стана еднопосочна. Многобройни стрелки и пътни знаци указваха ремонт на магистралата. Автомобилите се движеха бавно в колона. Пътят пред Изабел беше задръстен. Джулиън се движеше плътно зад нея. Тя изведнъж свърна покрай един блейзър^[1] с матирани стъкла и спря встрани. Джулиън я последва и изскочи от поршето.

— Защо не спиращ? — разкрещя се той и задърпа вратата на колата й.

Тя обаче не поддаде.

— Защо не искаш да говориш с мен? — продължаваше да вика.

Тогава забеляза, че вратата не заяжда, а просто е заключена. Изабел се беше затворила вътре и изобщо нямаше намерение да му отваря. Джулиън заудря с юмрук по прозореца.

— Хей, приятел! — подсвирна му брадатият шофьор на блейзъра, надвесвайки се през прозореца. — Оставете момичето на мира! Чувате ли!

— Я млъкнете! — просъска му Джулиън и продължи да барабани по голфа на Изабел.

Тогава широкоплещестият мъжага слезе и заплашително се отправи към него.

Изабел наблюдаваше сцената отвътре. Тя се поколеба. „Само това липсваше сега! Да се сбият в тая бъркотия!“

Бързо отвори вратата. Джулиън притаи дъх. Здравеният от матираната кола беше само на крачка от него.

— Добре, да се срещнем на следващия паркинг — рече Изабел достатъчно високо, за да може да я чуе и приближаващият се към тях мъж.

— Защо... — опита се да я заговори Джулиън, но шофьорът на блейъра се намеси:

— Оставете я на мира, господине! — изръмжа той и с железните си лапи го завъртя към себе си. — Още веднъж ви предупреждавам, после не отговарям...

— Хайде! Да тръгваме! — Изабел хлопна вратата на голфа си.

Защитникът ѝ се огледа. Автомобилната колона се беше пораздвижила и пред колата му се бе отворило доста широко празно място.

— Хора, какво става там? — взеха да се чуват викове. — Потегляйте или искате да останем да стърчим тук до довечера?

— Отдавна трябваше да съм в Сан Антонио!

— Трябваше да се извика полицията!

— Хулигани!

Това бяха само някои от „коментарите“, долитащи до Джулиън.

Той хукна към поршето си, качи се и изфорсира двигателя. Не можеше да се има вяра на Изабел, затова не изпускате из очи червения ѝ фолксваген. Ремонтът остана зад тях и вече се изкачваха по наклона на магистралата. „Дори не ми се усмихна, когато ми определяше среща на следващия паркинг. Сигурно е страшно сърдита...“ — мислеше си Джулиън.

[1] Марка автомобили. — Бел.ред. ↑

VII

Най-после на една от крайпътните табели се появи знак за паркинг. Изабел тутакси включи мигача, предупреждавайки Джулиън, че ще отбие. Той я последва, намали скоростта и почти едновременно завиха към оградения с декоративни храсти и дървета паркинг. Изабел спря в една пролука между дърветата, а Джулиън — точно до нея.

— Какво ти става, Изабел? — още не слязъл от поршето, започна той. — Не получи ли поне една от телеграмите ми?

— Ах, телеграмата ли? — иронично му отвърна тя и се облегна със скръстени ръце на кабриолета си.

Иронията не ѝ се удаваше. Лицето ѝ скоро помръкна и с упрек го погледна.

— Ама ти наистина ли си получила телеграмата ми? — Джулиън неуверено спря пред нея.

Поведението ѝ го плашеше.

— Къде? В Хюстън ли я получи? — направи още един плах опит да я заговори.

— Не е важно! — уклончиво отвърна Изабел. — Какво още искаш от мен? Не разбираш ли, че всичко свърши, че не желая повече да имам нищо общо с теб!

— Напротив, нещата постепенно започват да ми се изясняват! — Джулиън стисна устни. — Но мисля, че имам право да знам кое те накара да постъпваш така. Какво съм ти направил? С какво те обидих? Защо посред нощ си грабна багажа и офейка, без да ми се обадиш? Защото те пренебрегнах заради старите си приятели ли? Кажи!

— Не — вирна брадичка тя. — Не това беше истинската причина.

— А какво друго, по дяволите?! — изуми се Джулиън. Гласът му прозвуча настойчиво и нетърпеливо: — Кажи ми най-после! Знаеш, че бих изпълнил всяко твое желание, всяка твоя прищявка! Има обаче неща...

Изабел не го остави да довърши.

— В случая става въпрос по-скоро за твоя прищявка, а не за моя! — рече тя с подигравателна усмивка. — Чух какво изказване направи пред приятелите си за исфахана!

— Пред Бърт и Ричард? — сбърчи чело Джулиън и трескаво започна да рови в паметта си по какъв повод бяха споменали килима. — Разказах им само за търга и за това, как измъкна исфахана изпод носа ми. Какво толкова съм казал?

— И сега, както и преди, целта ти е преди всичко да се сдобиеш с исфахана! — отсече Изабел.

Гласът ѝ издайнически потрепери. Трябваше да направи огромно усилие, за да не се разплаче.

Джулиън изглеждаше като поразен от гръм.

— Не се прави на изненадан, моля те! — продължи тя. — Не помниш ли как се похвали пред приятелите си, че рано или късно ще се сдобиеш с килима? И при това се ухили така просташки самоуверено...

Истинска буря бушуваше в душата ѝ.

— Знам вече, че аз изобщо не те интересувам. Цялата комедия е заради глупавия килим! Затова ме и преследваш! Заради исфахана ме търсиш с телеграма из цялата страна, заради него се опита да ме изкараш от платното и да ме изтласкаш надолу в урвата...

— Е, е, е, почакай малко! — пресече тирадата ѝ Джулиън. — Силно е да се каже, че съм те изблъскал извън платното...

Оправданието му звучеше нескопосно. Още не беше в състояние да проумее всичките ѝ упреци и затова се опита да спечели време.

Изабел не се предаваше.

— А как другояче ще наречеш опита на кола, преследваща те с бясна скорост, да те принуди да свиеш извън платното с риск от катастрофа?! Как би могъл да...

Докато говореше, тя се бе приближила плътно до него и жестикулираше разпалено, за да илюстрира възможно най-убедително думите си. Джулиън вече не виждаше възможност да се защити словесно срещу атаките ѝ, затова използва малкия шанс, който му се предостави. Прихвана я здраво през кръста, рязко я придърпа до себе си и с целувка я прекъсна по средата на изречението. Не обръщаше внимание на яростната ѝ съпротива. Концентрира се изцяло върху устните ѝ, които първоначално диво се отбраняваха, после се

пооткрехнаха леко и най-последно — о, най-последно! — жадно се впиха в неговите.

— Чудовище! — беше първото нещо, което Изабел изрече задъхано, когато се освободи от прегръдките му.

— Охо! — разсмя се той. — Преди малко, струва ми се, не мислеше така!

— Престани, Джулиън! — Гласът ѝ прозвуча почти умоляващо.

— С какво да престана?

— С глупостите си! — Тя тръгна към една от пейките.

Коленете ѝ съвсем бяха омекнали след целувката му.

— Съгласен съм! — кимна Джулиън, седна на отсрещната пейка и се облегна удобно на дървената масичка, мислено прехвърляйки възможните варианти откъде да започне.

— Значи си чула, че разказвам на Бърт и на Ричард за търга — поде издалеко той. — Е, и? Какво те прихвана, че така безцеремонно ни изостави?

Изабел учудено вдигна глава:

— „Ни“ изостави?... Кого?

— Имам предвид себе си и недопеченото пиле.

Тя прихна.

— Сигурно си го сервира полусурово на приятелчетата си, нали? — злорадо го запита.

— Не, открих го едва след като си бяха отишли.

Джулиън я погледна с надежда.

— Е, пак е добре, че изобщо си го намерил! — подметна Изабел хапливо.

— А какво толкова те разяри? — пристъпи той към главния въпрос.

— Прекалената ти самоувереност! — избухна наново тя. — Глупавите ти хвалби, че ще се сдобиеш с исфахана!

— Значи това било!

— Да, това е!

— Нали няма да ми се разсърдиш, ако ти кажа, че погрешно си разбрала думите ми? — предпазливо запита Джулиън.

— Не!

— Така си и мислех. — Той кимна загрижено. — Действително си разбрала погрешно някои неща.

— Дано да е така!

Джулиън стана, заобиколи масата и застава точно пред нея. Изабел го пресрещна с отбранителен жест:

— Не ме докосвай!

Не обърна внимание на думите ѝ, сложи ръка на рамото ѝ и я принуди да седне обратно на пейката. После се настани до нея и кротко ѝ каза:

— Не само ще те докосна, но бих искал да сторя и нещо много повече от това. Искам да се ожена за теб.

Настъпи мълчание.

— Лъжеш! — тихо промълви тя.

— Това е самата истина. — Джулиън я притегли към себе си. — Искам да се оженим и да заживеем заедно. И именно този е смисълът, който вложих в думите си, когато разговаряхме с Бърт и Ричи. Ако се ожениш за мен, ще ми донесеш и зестра, нали? Например твоя исфахан!

— Самоуверен негодник! — Изабел го погледна влюбено.

По усмивката ѝ разбра, че му вярва. Обхвана лицето ѝ с длани и започна да я целува леко и нежно.

— Ще кажеш „да“, нали?

— А ще ме вземеш ли без исфахана?

Джулиън се удиви: „Какво му е на това момиче? Защо изведнъж стана толкова плаха и несигурна? Не разбира ли, че я обичам? Защо непрекъснато споменава този проклет исфахан?...“.

— Как можеш в такъв момент да задаваш подобни въпроси? — с упрек я погледна той.

Но Изабел беше настоятелна:

— Отговори ми!

— Бих се оженил за теб и без проклетата вехтория! Доволна ли си?

— О, Джулиън!... — отрони тя с въздишка, в която бяха събрани цялото разочарование, мъката ѝ от раздялата и от болезненото очакване в Хюстън през последните дни.

Няколко мига останаха прегърнати, отдадени на целувките и ласките си.

— Какво ще правим по-нататък? — освободи се от прегръдките му Изабел, като многозначително посочи паркираните недалече коли.

— В никакъв случай няма да се върна с теб в Маями!

— Наистина ли? — Джулиън знаеше добре, че въпросът му е излишен. — Тогава ще трябва аз да отскоча с теб до Санта Барбара!

— Ще го направиш ли? Наистина ли искаш да дойдеш с мен?

— А какво друго ми остава? — престори се на победен той и разпери ръце. — Но няма защо да бързаме. И без това колата с мебелите ти е претърпяла авария. Счупване на оста.

— Мебелите ми? Откъде ти е известно всичко това? — тревожно запита Изабел.

Разказа ѝ всичко, което знаеше. Накрая развеселен ѝ призна как е искал да подкупи шофьора и да узнае от него адреса ѝ в Санта Барбара и как точно в този момент тя е профучала с бясна скорост.

— Нека се върнем! — помоли го Изабел. — Искам да разбера всичко ли е наред с багажа ми. Може да се наложи да го пренатоварят, а в този пуциналк всичко може да се случи...

— Не вярвам — поклати глава Джулиън. — Мебелите са в контейнер. Най-много да заменят камиона. Така че преместване на нещата ти в друго ремарке едва ли ще се наложи.

— Въпреки това, нека да се върнем! Така ще бъда по-спокойна — настояваше Изабел.

— Но това е на двайсет мили оттук. Точно толкова, с колкото ми избяга насам! — засмя се Джулиън и се качи в поршето.

— Значи тръгваме! Да видим кой пръв ще стигне! — хлопна Изабел вратата на голфа след себе си.

В следващия момент двигателят му изрева и тя умело изкара малкото бързо чудо на техниката от паркинга. Джулиън ентусиазирано я последва. Гумите на поршето му изсвистяха.

„Щом Изабел иска рали, нека да е поне истинско.“

Наложи им се да пропътуват още десетина мили на запад, докато най-после им се удаде възможност да пресекат в другата половина на магистралата. Джулиън беше взел доста голяма преднина.

Но ето че навлязоха в неравен терен с влошена видимост, където зад всеки завой или възвишение можеше да се появи полицаи и да им развали удоволствието от надбягването. Джулиън намали до петдесет и пет мили в час. На Изабел ѝ бяха достатъчни само няколко мили, за да го настигне и изпревари с надут клаксон. Извика му нещо, заливайки

се от смях. Беше щастлива. И изобщо нямаше намерение да се съобразява с никакви пътни знаци и скоростни ограничения.

Джулиън също не беше от хората, които се предаваха лесно. Отново вдигна скоростта. И тъкмо профуча край червения кабриолет, иззад едно възвишение изскочи полицай. Яхнал тежкия си мотоциклет, той се залепи с надута сирена зад поршето.

Изненадата бе толкова голяма, че Джулиън нямаше време да се ядоса. Само скръцна със зъби и отби встрани.

Без никакви пазарлъци пое акта за превишена скорост. Този път полицаят беше по-милостив. За удоволствието си Джулиън заплати само четиридесет долара.

Когато отново седна зад волана, нямаше повече настроение за шегите. А и шансовете му да настигне и изпревари Изабел бяха равни на нула.

Когато най-после спря на уговореното място, я видя да пресича пътното платно с бира в ръка. „Как ли е успяла да я изкрънка от стиснатия шофьор?“ — помисли си.

— Можехме да си спестим разходката до тук — извика му тя, допивайки последната глътка, след което със замах запрати празната кутия в шубраците.

— Какво имаш предвид? — Джулиън крадешком хвърли поглед към камиона. Беше жаден и в лошо настроение.

— Не са моите мебели! — отвърна доволно Изабел.

— Какво? — Стъписването му беше огромно.

— Не са мо-и-те ме-бе-ли! — на срички произнесе повторно тя. — И изобщо как ти хрумна подобно нещо.

— Шофьорът ми каза.

— Не може да бъде! — недоверчиво го погледна Изабел.

— Е, каза ми, че идвал от Маями и отивал за Санта Барбара!

— И ти сметна, че това могат да бъдат само моите неща!

Тя се разсмя високо. Надигна се на пръсти и разроши с ръка косите му.

— Като че ли съм единственият човек в цяла Америка, решил да се мести от Маями в Калифорния?!

— Но наистина е голяма случайност, че пътува точно за Санта Барбара! — разсъждаваше на глас Джулиън.

— Погледни статистиката, човече. Може би са хиляди тези, които се местят всеки ден тук и там.

Изабел се засмя и се качи в голфа.

— Добре де, а сега какво ще правим? — Той хвана отворената врата на колата ѝ и я задържа.

Страхуваше се да не запраши отново нанякъде.

— Тръгваме за Калифорния! — отсече Изабел и включи двигателя.

— Просто така?

— Просто така — беше отговорът ѝ.

Очите ѝ засияха срещу Джулиън.

— А къде ще се срещнем довечера?

— В Сан Антонио — викна Изабел и хлопна вратата, но веднага след това отвори прозореца. — В „Бест Уестърн“ — на центъра, точно до „Аламо“. Вече очаквам с нетърпение разходката из „Ривъруолк“!

— Аз също! — успя да каже само той, останал сам на магистралата.

За секунди голфът се превърна в червена точка на хоризонта.

Шофьорът на камиона гледаше смръщено от другата страна на шосето. Джулиън вдигна ръка за поздрав, но не последва никаква реакция.

Джулиън пристигна в Сан Антонио малко след Изабел, която вече бе наела стая и се беше преоблякла. Когато се зададе със сака си от паркинга, тя го посрещна във фойето на хотела в зашеметяваща минирокличка с рюшове, предизвикателно изрязана на гърба.

— Попълних адресната карта на моето име — прошепна му тихо, пъкна ключовете в ръцете му и му увисна на врата. — Побързай, чакам те тук. Много съм гладна. Облечи си нещо по-елегантно! Сигурно в „Ривъруолк“ е пълно с изискани локали.

— Не съм си взел нищо особено — посочи Джулиън сака си. — Само няколко ризи и това, което е на гърба ми.

— Джинси! — презрително сви устни Изабел и критично го изгледа от горе до долу. — Тогава да вървим най-напред да ти купим нещо по-добро! — решително тръсна глава тя.

— Мисля, че беше много гладна! — напомни ѝ внимателно Джулиън.

Но никой не беше в състояние да я разубеди, че трябва да излязат изискано облечени.

Изабел можеше да разгледа и сама Сан Антонио. Но сега, когато всичко завърши толкова добре, искаше удоволствието да бъде пълно и истинско. Нищо на света не би могло да попречи на намеренията ѝ.

Джулиън добре разбра това. Мълчаливо се качи до стаята, която Изабел беше наела под името „госпожа Морган“, и се освежи.

Когато се върна във фойето, тя вече беше разузнала къде могат да намерят престижен моден мъжки салон и бе извикала такси. На Джулиън му харесваше категоричността, с която се налагаше и постигаше всичко, което желаше. Вече сигурно имаше и представа как да го облече...

Трябваше да ѝ каже само размера си и Изабел веднага му предложи тесни черни панталони и късо до талията мексиканско яке.

— Изглеждам като в национална носия — ухили се той пред огледалото.

— В момента това е топ модата в Европа! — опроверга го тя, като го огледа от всички страни. — Трябват ти още един широк колан и друг модел обувки.

— Но това са най-удобните ми ботуши! — съкрушено погледна Джулиън любимите си каубойки.

— На тези дрехи те не подхождат — не отстъпваше Изабел и му подаде чифт черни половинки, подсилени на върховете и отзад на петите с хромирани блестящи метални пластини. — Ето, вземи това!

Джулиън скептично ги погледна, но реши да не ѝ противоречи повече.

— Осемдесет и четири долара и петдесет цента — с доволна усмивка съобщи продавачът, когато той извади на касата кредитната си карта.

— Сега няма да можем да отидем на ресторант! — въздъхна, щом излязоха от магазина.

Вече се беше стъмнило и старомодни улични фенери осветяваха прочутия парк „Ривъруолк“ край реката.

— Свърших парите!

— Не ме баламосвай! Нали си зъболекар! — засмя се Изабел и спря пред малък локал с разтворени врати.

Вътре беше светло и изглеждаше уютно. Около няколко малки масички, застлани с бели покривки, бяха групирани зелени плетени фотьойли.

— Южняшка кухня — определи Джулиън, след като прочете надписа над входа.

— Да нямаш нещо против южняшката кухня?

— Ни най-малко! — Той усети изобилие на слюнка в устата си. — Сладки картофи, пълномаслена сметана, захар, орехи и лешници, мед — да бъде благословено всичко, което прави човека дебел!

— Да влезем тогава!

Изабел кимна на сервитьорката негърка, която ги поведе към една от масите.

Вечерята им беше истински празник, който продължи повече от два часа. С ароматните ястия пиha до насита от отлежалото бургундско вино, а за десерт си поръчаха шоколадово суфле с вишни и бутилка шампанско.

Когато напуснаха ресторанта, Джулиън настоя да вземат такси и по най-бързия начин да се върнат в хотела. Искаше най-после да остане насаме с Изабел, но не успя да се пребори с обзелото я романтично настроение.

— Нека да се поразходим! — помоли тя и увисна на рамото му. — Подишай този чудесен вечерен въздух! Виж реката — цялата е в светлини и отблясъци! Не е ли божествено?

— Страхотно е! — отвърна шепнешком той и леко я целуна по ухото. — Но и ти ми действаш не по-малко упойващо. С удоволствие бих поразходил пръстите си по голото ти тяло!

— По-късно! — смути се Изабел и трепна.

Нежното му докосване и споменът за ласките му събудиха у нея непоносима възбуда. Едва сега, разхождайки се хванати за ръце край реката, те разбраха колко си бяха липсвали един на друг през последните няколко дни. Изабел дори не бе посмяла и да мечтае за нова среща с него. Терзаеше я остра болка.

Сега обаче всичко беше наред. И вече не го наричаше мислено „тип“ и „негодник“, не беше и необходимо да се преструва пред себе си, че не намира нищо особено в него. Беше дошло времето да си

признае, че го обича и желае. А копнежите ѝ вече изглеждаха реални и напълно осъществими.

Тя беше с Джулиън и щеше да остане завинаги с него. А как ще протече съвместният им живот, отсега не можеше да предвиди. Пък и не желаше да мисли за бъдещето. Сега то не беше от значение. Важни в този момент бяха само четирите думи, които Джулиън бе произнесъл с такава категоричност. „Искам да се оженим!“

От един ресторант с пъстри неонов светлини се носеше глъч и безгрижен смях на фона на темпераментна музика. Едновременно се спогледаха и си кимнаха утвърдително.

Минути по-късно стояха притиснати един до друг на препълнения дансинг и редуваха блусове с модерен рок. Накрая, разгорещени и изтощени, седнаха на бара.

— Не ти ли омръзна нощният живот? — любопитства Джулиън.

— Наздраве! — Изабел допря високата си чаша до ромовия му коктейл. — Толкова скоро?

Отдавна не се беше забавлявала така добре. Джулиън танцуваше божествено. Ритъмът беше в кръвта му. Тя само трябваше да го следва и движенията им придобиваха съвършенство и хармония.

Изпитваше истинско удоволствие да танцува. Непрекъснато усещаше еротичните искри помежду им и тъкмо заради това не бързаше да се прибират в хотела.

В този момент зазвучаха познатите акорди на мелодия от нашумял любовен филм. Още след първите тактове Джулиън я поведе към дансинга. Тангото хармонираше идеално с настроението им. Скоро около тях се образува малък кръг. Танцуващите двойки любопитно извъръщаха глави и с възхищение ги наблюдаваха.

Но Изабел и Джулиън нищо не забелязваха. Бяха вперили погледи един в друг и се вслушваха в нещо, което бе само вътре в тях — тайнствено, диво, разкъсващо душите и телата им.

Дансингът около тях започна да опустява, но не виждаха нищо, потънали дълбоко в магията на своите чувства... От унеса им ги извадиха гръмки ръкопляскания. Джулиън трепна, сякаш се събуждаше от сън.

— Хайде да си тръгваме! — прошепна той и с огромно нежелание освободи Изабел от обятията си.

Публиката около тях продължаваше да ги аплодира.

— Да изчезваме! — повтори Джулиън.

— Добре... — отрони тя.

Беше абсолютно равнодушна към всичко наоколо. Тялото ѝ копнееше единствено за Джулиън.

VIII

Още в асансьора започнаха да се целуват страстно. Но когато ръцете му се плъзнаха под роклята ѝ към бедрата и по-нагоре — към гърдите ѝ, Изабел го спря:

— Почакай!

Откъсна се от прегръдките му, отвори вратата на асансьора и хукна по застлания с килим коридор към стаята.

Докато Джулиън заключваше, тя започна трескаво да се съблича. Той бързо разкопча ризата си, метна на един стол новото си яке и секунди след това застана гол пред нея.

Телата им жадно се устремиха едно към друго. Вкопчиха се неистово и голотата на плътта им ги хвърли в огнена възбуда.

Изабел простена. Гърлото ѝ пресъхна.

Притиснати, бавно запристъпваха към леглото и впили устни рухнаха върху хладните завивки.

Когато Джулиън проникна в нея, Изабел за миг притаи дъх. Искаше ѝ се да закрепци от удоволствие и възторг, но само тихо стенеше в опиянение и повтаряше непрекъснато:

— Джулиън! О, Джулиън!...

Ласките на пръстите му, целувките, неистовият танц на телата им, страстта, с която я любеше — всичко това я влудяваше. И двамата така дълго и горещо бяха чакали този миг, че не бяха в състояние да продължат достатъчно дълго насладата на пълното сливане. Сред вихрушка от вопли и безумни викове потънаха в бездната на страхотен оргазъм.

— О, господи! — Джулиън се отпусна отмалял и задъхан.

— Какво ти е? — Изабел се гушна до него.

Гърдите ѝ докоснаха рамото му. Той се усмихна и ги погали нежно.

— Не, не! Това е невероятно! Невероятна си! Толкова женственост... Луд съм, знаеш ли... — мълвеше ѝ, обсипвайки лицето ѝ с целувки. — Обичам те. Много те обичам!

— Е, добре е, че поне ме обичаш, щом ще се жениш за мен! — усмихна се Изабел и удобно се настани в прегръдките му.

— Хм, хм... — само измърмори Джулиън.

Повече не каза нищо. Унесе се в дрямка и скоро заспа. Тя погледна с любов спокойното му лице и вдигна одеялото от пода. После пипнешком потърси бутона на лампата и изгаси светлината. Обърна се по очи и също заспа дълбоко и непробудно.

На другия ден се събудиха късно. Имаха предостатъчно време. Разхождаха се голи из стаята, любиха се още веднъж, къпаха се заедно и се посмяха от сърце на едно позабравено старо шоу, което вървеше по телевизионния екран. И двамата бяха харесвали това предаване още като деца, затова „старите муцуни“ от екрана им доставиха невероятно удоволствие по време на закуската.

Беше два часа следобед, когато платиха сметката в хотела и тръгнаха към паркинга. Беше дошъл моментът да се разделят. Уговориха си място за среща и се разцелуваха за довиждане. Всеки потегли със собствения си автомобил.

Изабел настояваше за по-дълги преходи. Бе пропиляла и без това доста много време. Все някога трябваше да пристигне в Санта Барбара и най-последно да се заеме с новата си работа. А и мебелите се очакваха междуременно...

Следващата им цел беше малко уютно кафене преди Ел Пасо, точно на девет часа път от Сан Антонио, ако се спазват скоростните ограничения. Не искаха да пътуват по-дълго.

Решиха да не се съобразяват един с друг по време на пътуването и да не се увличат в „състезания“ помежду си.

„Та ние сме вече възрастни и уравновесени хора! — усмихна се вътрешно Изабел, когато отклони червения си голф от градската част на Сан Антонио и го насочи към магистрала I-10. — Но дали ще останем такива?“

Не беше изминал и час от раздялата им, когато тя профуча край поршето. Погледна километража. Караше с петдесет и пет мили в час — съвсем нормална скорост. „Защо тогава успях да изпреваря Джулиън? Дали не е обикалял повече, докато се ориентира и излезе от града?“

Изравни автомобила си с неговия и го погледна за миг. Той улови погледа ѝ и размаха през отворения прозорец лист хартия, като виновно вдигна рамене. Изабел се засмя. Беше акт за глоба. „Пада му се, щом не спазва уговорката ни.“

Все така сияеща, тя пришпори голфа си. Нямахше намерение да изостава. Известно време колите се движеха успоредно. После Изабел не издържа и отново даде газ. Пътуването се превърна в лудешко надбягване.

Със седемдесет мили в час Изабел се носеше по широкия светъл път и доволно се вслушваше в бученето на мощния двигател. Трезвият разум ѝ подсказа, че трябва да не рискуват повече и да установят една постоянна дистанция помежду си. Но Джулиън, изглежда, разбра погрешно маневрата ѝ. Като черна сянка поршето му се залепи зад нея и много скоро я подмина. Само след минути тя го изгуби от погледа си.

„Е, добре, прави каквото знаеш!“ — примирено вдигна рамене.

След четвърт час поршето отново ѝ се мярна. Беше паркирано в страничното платно, а Джулиън, застанал до него, показваше документите си на един униформен полицай, спрял шевролета си малко по-встрани.

„Това пътуване май ще му излезе скъпичко!“ — помисли си и спря до тях. Реши сериозно да поговори с Джулиън. Трябваше най-после да се вразумят и да променят начина си на шофиране.

— Здравейте! — обърна се тя към полицаия.

— Здравейте, госпожице! — отвърна ѝ той и вдигна очи от кочана с актовете за глоба.

Изабел се усмихваше лъчезарно. Джулиън, зарадван от прекъсването на разпита, изви поглед към нея.

— С какво мога да ви бъда полезен, госпожице? — запита полицаият, очевидно впечатлен от усмивката ѝ.

— Мисля си, господин офицер — започна тя, като предизвикателно остави презрамката на блузата ѝ да се плъзне надолу по рамото ѝ, — че точно сега можете спокойно да зарежете протокола, който току-що започнахте да попълвате.

— Защо? — смая се полицаият и объркано погледна най-напред към Джулиън, който се усмихна глуповато и вдигна рамене, после към лицето на Изабел и накрая към смъкнатата ѝ презрамка. — И защо да го зарежа, ако смея да попитам?

— Защото... Защото отиваме да се женим! — изтърси изведнъж Изабел, като се приближи до Джулиън и с влюбен поглед се притисна към него. — Искаме да се разпишем веднага щом пристигнем в Калифорния, господин офицер. Сега разбирате ли защо моят бъдещ съпруг бе вдигнал скоростта малко повече от обикновено?

— Честито, господине! — успя да каже само полицаят и се поклонил към Джулиън. — Но това... няма нищо общо с акта. Въпреки всичко съм длъжен да ви го връча.

— Не можете ли поне веднъж да си затворите очите, господин офицер? — направи Изабел още един отчаян опит да трогне пазителя на реда, като го погледна едновременно разочаровано и с надежда. — Гарантирам за него! От сега нататък никакво превишаване на скоростта!

— Оставете, госпожице! Няма смисъл! — Полицаят беше неподкупен. Ухили се и подаде попълнения формуляр на Джулиън. — Тук е границата на моя район. Какво ще прави годеникът ви от тук нататък, не ме интересува. Приятно пътуване!

С тези думи и след като им козирува, той се отправи с отмерена крачка към шевролета си, откъдето долитаха откъслечни звуци от радиостанция.

— Грубиян! — ядоса се Изабел.

— Не можа да ти мине номерът! — засмя се Джулиън и нехайно пхна квитанцията в джоба на джинсите си.

— Много смешно! — процеди тя. — Всъщност ти си виновен, че висим тук наред пътя и си губим времето. Отдавна трябваше да бъдем...

— Сладка моя, прекрасна си, когато се ядосваш! — Джулиън я гледаше развеселен.

Полицейската кола тръгна и шерифът им помахаше през отворения прозорец.

Гневът на Изабел се изпари така бързо, като се и беше появил.

— Като децата си! — обърна се тя към Джулиън. — От тук нататък се дръж прилично, моля те, и спазвай законите на щата! Карай внимателно, иначе днес няма да стигнем и до Ван Хорн.

— Слушам! — израпортува той. — Дори да трябва да загубя още четирийсет долара...

— Само да посмееш! — Тя го заплаши с пръст. После се метна бързо в колата си и хлопна вратата под носа му.

— Няма ли да ме целунеш за раздяла? — разочаровано попита Джулиън.

Изабел поклати глава и запали мотора. Когато потегляше, му изпрати дълга въздушна целувка.

И двамата се вълнуваха от предстоящата нощ. Но дотогава трябваше да преодолеят още няколкостотин мили прерия и дива пустош.

През този ден пътуването им беше относително спокойно. Въпреки това вечерта и двамата бяха изморени и изнервени.

Едва след вечерята, когато се качиха в стаята си, се пооживиха и силите им се възвърнаха.

Бяха нежни един към друг. Любиха се дълго и с наслада. След това прегърнати заспаха.

Събудиха се с леко неудоволствие от предстоящото пътуване. Смущаваше ги най-вече това, че трябваше да пътуват разделени.

— Веднага щом се оженим, ще оставим само една кола — реши Джулиън. — Глупаво е да не се виждаме по цял ден, понеже всеки трябва да управлява сам колата си.

— Да не би да искаш да продадеш поршето си? — лукаво го запита Изабел.

— Поршето? Не, защо?

— Помисли си! — посъветва го тя, без да отговори на въпроса му. — Идеята не е лоша!

След това се качи бързо на голфа и изчезна. Своя бърз червен кабриолет не би продала никога и за нищо на света!

Джулиън я беше разбрал много добре и се ухили след нея. Беше в чудесно настроение. От години не се бе чувствал толкова добре, както по време на това пътуване. Цялата история беше невероятно объркана, но му доставяше истинско удоволствие.

През този горещ ден възнамеряваха да пропътуват последната отсечка от пътя, която се оказа огромна. Щяха да се срещнат в новия дом на Изабел. За всеки случай тя му беше дала телефонния си номер и резервния ключ. Но той съвсем нямаше намерение да пристигне в Санта Барбара след нея. Честолюбието му му готвеше нови изненади по пътя.

Плати сметката в хотела и потегли. Караше с доста голяма скорост. Искаше да настигне Изабел и да ѝ устрои малко рали. Надяваше се добре да се позабавляват.

Скоро се изравни с червения ѝ голф. Но тя също беше настъпила газта. Денят ѝ се струваше безкрайно дълъг. Искаше пътуването да свърши час по-скоро, затова караше с над осемдесет мили в час. Изненада се, когато видя Джулиън встрани от себе си, ухилен и ръкомахащ. В същото време дочу зад себе си пронизителен вой на полицейска сирена. Една синя кола изскочи иззад шубраците и се понесе зад тях.

Изабел се изплаши и намали скоростта. Не посмя да натисне рязко спиращките, за да не раздразни допълнително полицаите. Джулиън ѝ пресече пътя и отби в дясното платно. И той беше намалил темпото, но това не им помогна.

В огледалото за обратно виждане Изабел видя как полицаят ги подкани с палката да спрат. Очевидно цялата пътна полиция от Маями до Санта Барбара беше предупредена вече за лудориите на черното порше. Джулиън отново трябваше да плати поредната „солена“ сума, но по-лошото беше, че губеха време.

За себе си Изабел не се безпокоеше особено. Досега случаят винаги ѝ бе помагал да избегне наказанията и глобите. Докато подаваше на полицаия документите си през отворения прозорец, тя се погледна бързо в огледалото. Изглеждаше много добре. Усмивката ѝ беше много изкусителна и всеки мъж би попаднал в клопката.

— Господин полицай! — изчурулика кокетно. — Знам какво ще кажете сега. Че съм превишила скоростта с няколко мили. Да, вярно е, и вече съжалявам. Повярвайте, много, много съжалявам!

— Спестете си обясненията, госпожице Морган — прочете името ѝ в шофьорската книжка полицаят. — Знам всичко, което ще ми кажете!

— Всичко? — повдигна вежди Изабел с прелъстителен поглед и престорено отчаян глас.

— Да, всичко! — беше непоколебим мъжът срещу нея.

Върна ѝ документите и започна да пише акта.

Към тях приближи Джулиън и каза спокойно:

— Тръгвайте, Изабел! Аз ще поема разноските по наказанието.

— Познавате ли се? — учуди се шерифът, като местеше погледа си от единия на другия.

— Тя ми е секретарка — отвърна Джулиън. — Бях я заплашил, че ще я уволня, ако не пристигне преди мен в Санта Барбара и не напечата навреме няколко писма, които ѝ продиктувах преди малко по пътя.

— Така ли? Вярно ли е? — обърна се полицаят към нея и когато тя му кимна утвърдително, направи сърдита физиономия и скъса токущо започнатия протокол.

— Продължавайте, госпожице! — отдръпна се от колата ѝ. — И ако се нуждаете от моя съвет, то той е да си потърсите друг, по-добър шеф, преди този тук да ви е съсипал живота!

— О, благодаря ви, господин полицай! — изтананика Изабел. — Ще взема под внимание съвета ви. Да знаете само колко сте прав! Шефът ми е истински диктатор.

Когато потегляше, тайничко смигна на Джулиън.

IX

Пътуването до края мина без повече инциденти. Пристигнаха почти по едно и също време в Санта Барбара. Все пак Джулиън доста се залута, докато открие адреса ѝ, така че четвърт час след нея спря в тихия жилищен квартал, където бе наела малка къщичка с градинка и заден двор.

Очакваше го с вечеря от „Мақдоналдс“ и няколко изстудени бири „Будвайзер“.

— Сигурна съм, че не си ял по пътя — рече тя, след като се разцелуваха.

— С какво да платя? Полицайте ме обраха до стотинка! — Джулиън жадно надигна една бира.

— Сам си си виновен! — засмя се Изабел.

Тя подреди на кухненската маса хамбургерите, пържените картофи и салатата от прясно зеле.

Кухнята ѝ беше напълно обзаведена. Но жилището беше все още празно. Джулиън се разходи из стаите и светна лампите. Осветлението беше ужасно. Навсякъде висяха само електрически крушки без абажури. Но, общо взето, беше хубава къща и доста по-голяма, отколкото изглеждаше отвън. Проектирана в испански стил, тя имаше широк вътрешен двор с цветя, зеленина и дървета, а остъклената веранда гледаше към улицата.

— Легло не видях никъде! — укорително подметна Джулиън, когато се завърна след огледа.

— Имам спален чувал в колата — успокои го Изабел.

— Мразя спалните чували!

Той лакомо захапа един сандвич.

— Тогавя ще спиш на няколко одеяла, натрупани едно върху друго на пода — предложи му Изабел.

Но и това не му хареса.

Със собственически жест той я придърпа към себе си и я целуна:

— В никакъв случай няма да спя сам. Искам да се гушнеш до мен!

Така проблемът беше решен.

Пред къщата вече стоеше контейнерът на фирмата, транспортирала мебелите на Изабел. Ключа от него тя намери в пощенската си кутия. Можеха да започнат с разтоварването, но тази вечер бяха много изморени от пътуването.

Изпиха още две бири и голи се пъгнаха в спалния чувал. Джулиън успя да се убеди, че това е най-приятният и най-удобният начин двама влюбени да преспят в една празна непозната къща.

Когато се събудиха на сутринта, Изабел гореше от нетърпение да му покаже агенцията си. Закусиха в едно кафене наблизо и отпътуваха за централната част на града.

Времето беше чудесно. Синьото небе с кадифена мекота се спускаше от хълмовете към морето. Лек бриз довяваше приятна прохлада откъм брега. Джулиън трябваше да признае, че градът бе много по-красив и по-поддържан от Маями. Дори „Корал Гейбълс“ с прочутата „Миракъл Майл“ бледнееше пред добре уредената централна част на Санта Барбара.

— И климатът е великолепен! Вечна пролет! — радваше се Изабел.

— Затова тук живеят предимно пенсионери, мечтаещи да изживеят втората си пролет! — ухили се Джулиън.

— Ако искаш да знаеш, местя се тук, за да намаля донякъде средната статистическа възраст! — отби удара тя.

Малката агенция, която беше купила, се ръководеше все още от секретарката на предишния шеф. Налагаше се това да продължи до момента, в който Изабел изцяло щеше да поеме нещата в свои ръце.

Когато новата шефка свика подчинените си за разговор, Джулиън я остави насаме с тях и отиде в едно кафене наблизо. Не искаше да я притеснява с присъствието си.

Щом тя привърши и се върна при него, беше в прекрасно настроение.

— Представи си само, момичето вече е сключило в мое отсъствие два изключително полезни за агенцията договора. Не е ли чудесно?

— Ще забогатееш — подметна ѝ Джулиън и ѝ посочи съседния стол до барплота. — И аз ще се ожения за богатата жена.

— Ще трябва дълго да чакаш дотогава. В началото ще бъда доволна, ако успея да изкарам поне за наема...

— Искаш ли кафе?

— Не. Хайде да си ходим у дома. Ако ми помагаш, още тази вечер ще сме готови с разтоварването на мебелите.

Изабел погледна часовника си. Беше почти обед.

Така ѝ се искаше да зареже всичко и още сега да тръгнат с Джулиън на разходка из града. Държеше твърдо да го убеди, че в Калифорния животът е много по-приятен, отколкото в Маями. А след това би се захванала веднага за работа. И без това делата ѝ в агенцията я чакаха от доста време. Толкова много планове се въртяха из главата ѝ. Имаше дори точна представа как да ги осъществи.

Но преди всичко трябваше да се освободи контейнерът пред къщата. С всеки изминал ден наемът за него се увеличаваше. Можеше да си спести тези излишни разходи и да ги вложи по-късно в обзавеждането на дома си.

Когато запретнаха ръкави, стана ясно, че двамата си пасват идеално по време на работа. Разтоварването вървеше без излишно напрежение, разбираха се без думи, смееха се и се закачаха през цялото време.

Изабел бързо се почувства доста уютно в новото си съседско обкръжение. Хората наоколо, изглежда, добре си живееха в дворовете без огради и алармени инсталации.

Най-напред внесоха широкото легло с месинговите топки, монтираха го и се претърколиха прегърнати върху дебелия матрак. Изабел се отскубна от ръцете на Джулиън и заливайки се от смях, го предупреди да внимава.

— Иначе никога няма да свършим с разтоварването! — шмугна се тя покрай него, изтича навън и се зарови отново в контейнера.

Бе ред на един огромен кашон, който не беше много тежък, но изключително неудобен за носене.

— Да го изпразим тук, пред къщата! — предложи Джулиън, когато установиха, че освен всички други неудобства кашонът не можеше да мине през вратата.

На няколко пъти тичаха насам-нататък с малки кутии и пликове с разни дреболии, докато най-после дъното на кашона лъсна. Когато Изабел се навеждаше да извади комплект хавлиени кърпи, Джулиън не можа да устои на изкушението и леко я плесна по дупето. Тя се изправи привидно възмутена и понечи да му го върне. В този момент изгуби равновесие, политна към кашона, картонът поддаде и Изабел се намери вътре, прегъната на две.

— Хей, какво правиш там долу? — подигравателно ѝ извика Джулиън и се наведе.

Тя изненадващо се вкопчи в рамото му и го дръпна. Той се стовари тежко до нея и двамата прихнаха.

Кашонът бавно започна да се накланя на една страна, преобърна се и те се търколиха в тревата.

— Добър ден! — дочу Изабел непознат мъжки глас, когато направи опит да стане. — Вие сигурно сте новата ни съседка? Госпожица Морган?

Тя смутено погледна в посоката, откъдето идваше гласът, примигвайки срещу слънцето. На вратата на съседната къща стоеше възрастен господин със служебна чанта в ръка. Беше в сив костюм с двуредно закопчаване и вратовръзка. Той съвсем леко ѝ се поклони. Тонът му беше укорителен, а погледът му продължаваше да следи цялата бъркотия в тревата пред дома ѝ.

— Да, аз съм госпожица Морган — потвърди Изабел, в очакване господинът също да каже името си.

Но съседът ѝ само я погледна и клатейки глава, мълчаливо хлопна вратата след себе си.

— Добри съседни ще имаш, няма що! — промърмори тихо Джулиън. — Дори не се представи! Козел!

— Сигурно ни е наблюдавал от доста време — поруменя тя, особено като си спомни за не съвсем благовъзпитания начин, по който Джулиън я беше тупнал отзад.

— Е, и? Какво от това?

— Сигурно ни е сметнал за простаци — не можеше да се успокои Изабел.

— Забрави го! — посъветва я Джулиън и награби няколко от лежащите по тревата дреболии. — Скоро ще свършим. В контейнера има още два кашона и край!

— Слава богу! Писна ми вече — въздъхна тя с облекчение.

— Да пийнем ли преди това по едно кафе?

— Бих предпочела бира.

— Отлично! — Джулиън се засмя и отвори хладилника. — И аз ще ти правя компания.

Хвърли ѝ кутия „Будвайзер“ и седна на един от белите столове, които подходдаха на кухненската обстановка тук, също така добре, както и в Маями.

Изабел отвори бирата и отпи.

— Всъщност, къде си сложила исфахана? — попита неочаквано Джулиън. — Не го видях!

Тя се закашля и едва не се задави.

— Отново започваш с този проклет исфахан!

— Само питам, тъй като никъде не го видях.

— Забрави най-последно този глупав килим! — със заповеднически тон каза Изабел и се надигна от мястото си.

Запътиха се отново към контейнера. Докато тя внимателно внасяше в къщата една ценна ваза, Джулиън прерови останалите неща. Исфаханът не беше там!

После претърси всички вещи, които бяха натрупани вътре в къщата, и за които още не беше намерено място по шкафовете. Изабел го наблюдаваше мълчаливо. Когато се убеди, че търсенето му е безполезно, той учудено поклати глава.

— Навсякъде го търсих. Килимът го няма, Изабел! — Тонът му беше сериозен и загрижен.

— Да — отвърна спокойно Изабел, — няма го.

— Трябва да уведоим фирмата, която транспортира мебелите! Заради застраховката! А после ще повикаме и полиция. Може би някой е проникнал с взлом в контейнера, а ние не сме и забелязали следите! Даже възможно е и да сме ги заличили...

Джулиън се разгорещаваше все повече.

Изабел се облегна на контейнера. Премисляше трескаво. „Как да му призная истината? Как да му съобщя, че изобщо не съм донесла килима? Че килимът не е мой, че никога не ми е принадлежал! Че просто го купих за приятелката ми Джоселин Палмър по нейна молба?...“

— Кажи най-последно нещо! — стресна я гласът на Джулиън.

Тя продължи да мълчи.

— Хайде да влезем вътре и да се обадим по телефона! Ще поискаме обезщетение за загубата от фирмата.

— Не е нужно... — колебливо рече Изабел.

Още не можеше да реши какво да прави.

— Но, Изабел, ела на себе си! — Джулиън хвана ръката ѝ. — Бъди разумна! Изчезва такава скъпа вещ като нашия... исках да кажа — като твоя исфахан, а ти стърчиш тук и не предприемаш нищо, за да си го върнеш! Не те разбирам.

— И аз така мисля. — Тя издърпа ръката си.

— Какво означава това? — подозрително я погледна Джулиън, доловил раздражението в гласа ѝ.

— Нищо повече от това, че ти нищичко не разбираш от цялата история!

Влезе в къщата. „Ако ще се караме, то поне да не е навън и пред толкова хора, надничачи тайно от прозорците на съседните къщи.“

Награбил няколко книжни плика, Джулиън я последва. Струваше му се, че нещо между тях като че ли се пропуква... Беше необходимо спешно да си поговорят. Но по-напред трябваше да звънне тук-там заради изчезналия килим.

— Защо не искаш да се обадиш в полицията? — попита той, като тръсна пликовете на пода.

— Джулиън, моля те, бъди така добър и престани веднъж завинаги да споменаваш този килим! — помоли го Изабел.

Отпусна се тежко в едно от креслата и съкрушено се облегна назад. Притвори очи.

— Изобщо и не мисля да зарежа тази работа! — кипна изведнъж Джулиън. — Щом ти самата не се интересуваш какво се е случило, ще го потърся аз! Няма да се оставим да ни крадат, нали?

— Кого? *Нас* да крадат? — остро го погледна тя и с това наля масло в огъня.

Все още не бяха женени. И ако занапред проклетият исфахан застанеше между тях както сега, животът им би се превърнал в безкраен низ от жалки дребнави разпри.

— Какво имаш предвид? Какъв е този ироничен тон? — студено запита Джулиън.

— Добре. Ще ти обясня! Килимът не е твоя собственост.

— Е, престани най-после!

Джулиън наистина се ядоса. Но след малко осъзна, че Изабел имаше право... „От къде на къде изчезването на чужда вещ трябва да ме вълнува толкова!“

— О, Джулиън! — въздъхна тежко Изабел. — Зарежи тази комедия! Всичко беше заради килима, нали?

— Изабел!... — Той не намеря думи да изрази възмущението и изненадата си.

— Не се престаравай, Джулиън! — Тя се опитваше да изглежда спокойна. — Всичките ти старания се оказаха напразни. Килимът не е тук!

Споровете и кавгите не бяха силната страна на Джулиън и той просто не знаеше как да се защитава срещу упреците ѝ. Не можеше обаче да прости, че така лесно се беше усъмнила в любовта му и в искреното му желание да се оженят.

„Сега обаче не е моментът да се разискват тези въпроси. По-важното е да се открие килимът! Човек не бива да се примирява така лесно със загубите и да се преструва, като че ли нищо не е станало!“

— Да, точно заради това ще се обадиш! — продължи да размишлява на глас Джулиън.

Грабна телефона от перваза на прозореца и го тръсна в полата на Изабел.

— Обади се на полицията или на фирмата! Исфаханът е изчезнал и някой трябва да ти плати обезщетение.

— Не е изчезнал — уморено отроня тя.

— Какво? Не е изчезнал ли? — изуми се Джулиън.

Търпението му се изчерпа. „Какъв театър ми разиграва това момиче! Но исфаханът наистина не е тук. И отвън в контейнера не е... Значи?...“ — премисляше объркано той.

— Да, проклетият килим не е изчезвал! — потвърди отново Изабел.

— Как така не е?

— Просто не го изпратих с контейнера! — вяло отвърна тя.

Джулиън безмълвно я гледа няколко секунди. Нищо не разбираше.

— Не си го изпратила?! — възкликна накрая стъписано.

— Не! — погледна го упорито Изабел с големите си сини очи.

Отчаянието започваше да я обзема. Щеше да се разплаче и от сълзите можеше да ѝ олекне донякъде, но се страхуваше да го стори.

— А къде е, щом не е тук? — продължи да я разпитва Джулиън.

— Там, където е бил винаги. В Маями — кратко прозвуча отворът ѝ.

Джулиън спря да диша от изненада. „Изабел сигурно си въобразява, че така лесно ще ме преметне. Седи си тук и се опитва да ми внуши, че е препродала исфахана на друг, макар добре да знае, че държа много на него. А може би тъкмо заради това? Дали тя не е като ония ревниви съпруги, които не могат да понасят мъжете им да се увличат от футбол, например, или да имат свои любими вещи?!“

— Килимът никога не е бил изпращан за никъде — започна да обяснява Изабел отдалече, като най-последно се реши да му признае истината.

Но той изведнъж кипна.

— Така значи! — прониза я с поглед. — Продължавай!

— Исфаханът остана в Маями! — Изабел се чувстваше смазана.

— По-добре да бях останал и аз там!

Това ѝ дойде твърде много. Думите му ѝ подействаха като плесница. Тя си пое дъх.

— Тогава изчезвай! Веднага! — просъска гневно и го стрелна с очи.

— Това и ще направя! — кресна Джулиън, обърна се и с огромни крачки се втурна към изхода.

Излетя като стрела навън, затръшвайки вратата.

Изабел остана на креслото, вкопчила пръсти в облегалките. Така ѝ се искаше да хукне след него и да го върне. Но беше убедена, че ще направи грешка.

Чу поршето да потегля от малкия паркинг пред къщата. Моторът изрева, гумите изсвистяха и скоро шумът от колата съвсем заглъхна. „Дано отново да го спипат! Колекция да си направи от актовете за глоби! — почти злобно си помисли тя. — Но какво ли ме засяга това вече!...“

Сълзите рупнаха по бузите ѝ. Наоколо изведнъж беше станало необичайно тихо. В цялата къща и по двора не се чуваше никакъв звук. Нямахше дори будилник, който да нарушава непоносимата тишина.

Изтри сълзите си. Отиде до прозореца и погледна. Пред дома ѝ стояха само празният контейнер и червеният голф. Изтича навън и огледа цялата улица. Нищо. От поршето нямаше и следа. Джулиън си беше отишъл! „Ако се нуждаех от още едно последно доказателство, че той се интересува повече от исфахана, отколкото от мен, вече го имам...“

Разрида се високо и тичешком се върна в къщата. Плака дълго и отчаяно. Едва когато спалнята потъна в здрач, се посъвзе и изтри очите си. Огледа се. В жилището ѝ цареше хаос. Надигна се с нежелание. „Не мога да оставя всичко да тъне в безпорядък! В края на краищата, живота продължава.“ Най-напред освободи напълно контейнера и внесе всички неща вкъщи. След това позвъни на фирмата и уговори час за прибирането му. Преди да се отпусне изтощена в леглото, изпи чаша горещо мляко с уиски. Надяваше се, че този коктейл ще я успокои и ще ѝ помогне да забрави грижите си.

Но една чаша не помогна. Две също не бяха достатъчни. А след третата млякото свърши. Изабел отчаяно погледна празния плик. „Ако имаше още малко сигурно щеше да ми се доспи. Жалко!“

Чувстваше се унижена да седи и да се измъчва заради някакъв си тип от Маями! „Тук, в Санта Барбара ме чака нов, по-добър и по-вълнуващ живот. И аз ще започна да му се наслаждавам още сега, веднага!... Веднага? Не, нека да отложам за утре. Сега е по-добре да отида и да се наспя.“

Смачка енергично плика от млякото и го запрати в кошчето за боклук. След това си наля още два пръста уиски, допълни чашата с вода от крана и сама си пожела „наздраве“.

„Утрешният ден — моят първи ден в собствената ми агенция — ще бъде за мен истински голям празник. Имам толкова идеи в главата си. Така ще си подредя нещата, че все едно «епизодът» с Джулиън изобщо не е съществувал в живота ми.“

След толкова много мъдри и обнадеждаващи мисли и след четвъртото уиски Изабел най-после успя да заспи. Цяла нощ сънува безкрайни пътувания из страната, като непрекъснато преследваше едно черно порше и все не успяваше да го догони...

Когато в просъница дочу режещия, пронизителен звън откъм входната врата, в първия миг не можа да осъзнае къде се намира.

Нищо не си спомняше от предишния ден. Само чувстваше как кръвта пулсира в слепоочията ѝ и изпитваше ужасен глад.

Неуверено се потътри към входа, препъвайки се в натрупаните по пода вещи. Когато отвори и видя пред себе си Джулиън — широко усмихнат зад огромен букет червени рози — цялата мъка, която ѝ бе причинил, изведнъж се стовари върху нея с пълна сила.

— Ти?... — простена тя и се поколеба дали да хлопне вратата под носа му, или да се хвърли в обятията му.

Не направи нито едното, нито другото. Просто стоеше на прага, огряна от утринното слънце, в късата си ефирна нощничка, през която изкусително прозираше прекрасното ѝ тяло.

— Обичам те, Изабел! — рече задавено Джулиън. — Прости ми, моля те!...

Подаде ѝ букета.

Тя безмълвно пое цветята, но не помръдна от мястото си.

— Няма ли да ме пуснеш вътре? — запита той. — Изморен съм до смърт. Пътувах половината нощ на изток и те проклинах през целия път. После обърнах и другата половина на нощта пътувах обратно на запад. Този път се молах за нас двамата. Изабел! Чуй ме! Нека всичко между нас си остане както преди!

— Влез — каза най-после Изабел и се отстрани от вратата.

Джулиън влезе и затвори. Хвана я за раменете и я обърна към себе си.

— Виж, Изабел, що се отнася до килима...

Тя искаше да го прекъсне, но той сложи пръст на устните ѝ.

— Не, изслушай ме до края! Тази проклета вехтория ни създаде толкова неприятности. Ако си съгласна, предлагам, преди да се оженим, да вземем по една ножица и да го нарежем на съвсем, съвсем малки парченца!

— Но това едва ли ще се понрави на Джоселин! — усмихна се най-сетне Изабел.

Изведнъж се почувства щастлива, както никога през живота си.

— А бих искала да запазя приятелството си с нея! Така или иначе, смятам да я поканим да ни стане кръстница...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.